

ER ZIT EEN GEURTJE AAN

komedie van Luc Kerkhofs

Rolbezetting:

(6D & 4H of 7D & 3H)

ANNEMIE: 45

KAREL: 45, haar echtgenoot, scheikundige (alias Karel Kanon)

WENDY: 25, haar dochter

JOSKE: 40, haar vriendin

STAN: 40, echtgenoot van Joske, douanier (alias de Neus)

YVETTE: 30, vrouwelijke postbode

MADAM SEYNAVE: 50, verkoopster "Lust For Life-project"

MIJNHEER SOLSLEUTEL: 50, nieuwe buurman

FANNY: 25, assistente van Karel

BEGRAFENISONDERNEMER: kan een man of een vrouw zijn

Decor:

Woonkamer.

Links; deur naar de hall. Fond links; deur naar de keuken. Fond rechts; deur naar de slaapkamers. Rechts; deur naar de berging die naar de tuin leidt.

Het interieur is rijkelijk met tafel plus stoelen en een divan die schuin naar publiek is gericht. Ergens tegen de muur hangt een spiegel. Op het dressoir staat een glazen bokaal met een goudvis erin.

Ergens goed zichtbaar staat een klein houten geraamte dat de vorm heeft van een piramide en zo groot is dat er een persoon gehurkt kan gaan onder zitten. Op de top van de piramide steekt een metalen verticale pin van een 40-tal cm hoog.

Noot:

-Het zou inderdaad goed uitkomen mocht Stan een kanjer van een neus hebben. Misschien is een nepneus hiervoor wel dé oplossing, (qua grime een uitdaging), maar gelieve er dan wel rekening mee te houden dat hij die joekel het hele stuk door moet dragen.

-De kleine goudvis (Theo) is nep maar dient zich toch constant op de bodem van de bokaal te vertoeven om het toch een beetje realistisch te maken.

-Hondje Flappie krijgen we niet te zien.

EERSTE BEDRIJF

(NAMIDDAG)

(Annemie vult een wasmand met opgeplooid kleren. Karel is gekleed in z'n witte labo-jas en zit aan tafel terwijl hij prutst aan de nieuwe luchtververser. Hij maakt gebruik van een verlengsnoer, maar het ding werkt niet. Ondertussen weert hij enkele vliegen af)

KAREL: Annemie, Uwe nieuwe luchtververser werkt niet!

ANNEMIE: Die heeft mij 295 euro gekost.

KAREL: Dat zijt gij voor 295 euro gefopt. Dikke rommel. (zuchtend) Waarom hebt gij hier ne luchtververser nodig? Is de lucht hier niet vers genoeg?

ANNEMIE: Dat ligt aan uwe vriend Stan, die mij altijd op m'n brood geeft dat hier binnen van die onfrisse geurtjes hangen.

KAREL: Geurtje, geurtjes..., die hangen er wel bij iedereen. Trouwens, die Stan ruikt veel te veel, zijn neus is te lang.

ANNEMIE: Ge moet seffens eens op de zolder gaan kijken want die kat van de buurvrouw heeft daar volgens mij ne nest gemaakt.

KAREL: Jaja.

ANNEMIE: Uwe "JAJA" die ken ik, da is meestal voor een half jaar later.

KAREL: (kijkt op z'n horloge) En waar blijft die Stan toch? Hij had me beloofd van tegen vier uur langs te komen.

ANNEMIE: Denkt ge dat iedereen voor u staat te springen?

KAREL: (monstert de luchtververser) Allé, waarom werkt dat ding nu niet? (veert recht) Ik zal eens naar die winkel bellen. Waar is dat factuur?

ANNEMIE: Dat zit bij in de doos.

(Karel zoekt en vindt de factuur in de doos)

ANNEMIE: Kom eerst uw tas koffie uitdrinken in de keuken.

KAREL: Gij soigneert mij nogal hé.

ANNEMIE: 't Was beter dat gij mij ook een beetje meer soigneerde.

KAREL: Ooit komt de tijd, als ik met mijn werk klaar ben, dat ik u soigneur van 's morgens tot 's avonds. Gij gaat nog schreeuwen dat ik u teveel soigneur!

ANNEMIE: Kent gij nog van die sprookjes?

(Wendy komt binnen van de keuken. Ze is gekleed in een lederen pak, heeft een modern jongenskapsel en verscheidene piercings)

- WENDY: Ma, Pa,...ik wil u allebei eens dringend spreken want ik heb iets belangrijks te vertellen!
- ANNEMIE: Wacht efkes, Wendy. Wij gaan eerst in de keuken een kop koffie drinken.
- WENDY: Jamaar, Ma...
- ANNEMIE: (vervolgt) ...En gij moogt uw vuil kleren in de wasmand gooien op de badkamer.
(Karel met Annemie af naar de keuken. De vaste telefoon rinkelt, Wendy neemt op)
- WENDY: Hallo, met familie De Knuitier. - - - Kijkcijfercontrole? - - - Dus als ik het goed begrijp wilt ge hier zo'n kastje komen plaatsen voor de kijkcijfers van den televisie. - - - Ja, dat mag zeker, meneer. - - - Okee, bel dan seffens maar terug als ge de juiste datum weet. (haakt in, dan af naar de slaapkamers)
(Karel en Annemie komen van de keuken)
- ANNEMIE: Hebt ge nu nog geen vijf minuten om wat te klappen?
- KAREL: Uwe koffie was koud, en ik lust gene koude koffie.
- ANNEMIE: Dat ligt aan u. Een halfuur geleden heb ik u al gezegd dat de koffie gereed was.
- KAREL: (met factuur in de hand) Ik zal eens naar die winkel bellen en hen een goei saus geven! (telefoneert met vast toestel, dan door hoorn) Zit ik bij de firma Schnel NV? - - - 't Is hier met De Knuitier. Ik heb een vraag in verband met de aankoop van ne nieuwe luchtverser die van geen kanten werkt. - - - (tot Annemie) Ze gaan me doorverbinden. (weer door hoorn) Dag Meneer, ik... - - - - Dus gij gaat mij terugbellen? - - - Okee, maar dat mag niet te lang duren hé of ik schrijf ne klachtenbrief. (haakt in)
(Karel heeft weer last van vliegen. Hij achtervolgt een vlieg met een opgeplooid weekblad en slaat op het achterwerk van Annemie)
- ANNEMIE: (protesteert luid) Zèg héla meneer, kijk eens waar ge slaat hé...!
- KAREL: Niet te hard roepen tegen nen hartpatiënt die op de ziekenkas is hé!
- ANNEMIE: Ja, als 't in uw kraam past dat zijt ge plots weer hartpatiënt.
- KAREL: Sorry Annemieke.
- ANNEMIE: Den hartspecialist heeft u gezegd dat ge niet te veel meer moogt werken, maar als ze zoiets zeggen dan zijt gij potdoof.
- KAREL: Annemie, scheikunde is mijnen hobby.
- ANNEMIE: Okee, maar gij zit meer in uwe winkel dan in de living.
- KAREL: Dat is gene winkel, dat is ne chalet die dienst doet als mijn persoonlijk laboratorium.

ANNEMIE: En ik heb u al duizend keer gezegd dat ge die vuile labojas moet uittrekken als ge naar binnen komt... (Karel trekt z'n labojas uit) ...en dat ge uw handen fatsoenlijk moet wassen.

(Karel spoelt z'n handen even in de glazen bokaal van de goudvis en wrijft ze vervolgens aan z'n witte labojas)

ANNEMIE: (ad piramide) En wat is de bedoeling van dat scharminkel daar?

KAREL: Och daar snapt gij toch niks van. (de vaste telefoon rinkelt) Dat zal die winkel van de luchtververser al zijn. (neemt op) Hallo met De Knuiter. - - - - Meneer, uw ding doet het niet. - - - - Kan dat niet? Kom dan maar eens kijken! - - - - Wij hebben dat hier wèl staan, en het marcheert niet, meneer. - - - - Hoe, dat kan niet? Met wie spreek ik eigenlijk? - - - - Met de kijkcijfercontrole? - - - - Voor zo'n kastje te plaatsen? Meneer, weet gij waar gij uw kastje moogt steken... (haakt boos in)

(Wendy komt van de slaapkamers en wil doorlopen naar de keuken)

KAREL: Waar gaat gij naartoe...?

WENDY: Mijne moto kuisen.

KAREL: Ga eens efkes zitten. Wàt moest gij ons zo dringend vertellen?

WENDY: Ik denk dat 't beter is dat ge allebei efkes gaat zitten.

KAREL: (zet zich met Annemie in de divan) Ik heb niet veel tijd hé want seffens komt de Stan naar hier.

WENDY: Ge weet dat ik werk in een kippenslachterij. Ik werk hard, maak veel overuren, maar mijnen baas gaat met de poen lopen. Zou ik niet met een eigen zaak kunnen beginnen?

KAREL: Waarmee? Ge kent niks. Ge hebt zelfs geen diploma.

ANNEMIE: Is dat alles wat ge moet vertellen?

(Annemie en Karel komen gelijktijdig overeind uit de divan)

WENDY: Nee, ik wil het nog eens hebben over een geslachtsverandering.

ANNEMIE: Zijt ge daar weer...! Dat is nu al twee jaar dat gij...

WENDY: (onderbreekt) ...Ik heb een beslissing genomen, Ma. Ik wil het laten doen. Kortom, ik wil ne "jongen" worden.

(Oogcontact tussen Annemie en Karel. Ze gaan gelijktijdig weer zitten in de divan)

ANNEMIE: Weet gij wel wat zoiets kost...?

WENDY: Gij kunt dat toch betalen. Ik ben uw enige dochter.

KAREL: Ja, dat kunnen wij zekers betalen. Maar wij willen dat gij een meisje blijft.

ANNEMIE: Ik vraag mij af hoe zoiets werkt.

- KAREL: Dat is een volledige transplantatie hé, van euh... en van euh...
- ANNEMIE: Wendy, wij weten dat gij u gedraagt als ne jongen, maar gij zijt gene jongen.
- WENDY: Nee, maar vanbinnen voel ik me wel ne jongen.
- KAREL: Ik heb het altijd al gezegd, gij hebt veel te lang aan de borst van uw moeder gehangen.
- WENDY: Dat heeft daar niks mee te maken. (tempert) En dat zoiets veel geld kost..., later zal ik toch alles erven van u. Of moet ik misschien wachten tot m'n ouders dood zijn? Dan is mijn leven wel voorbij hé...!
- KAREL: Als gij zoiets wilt, okee. 't Is UW beslissing. Ge zijt oud genoeg om te weten wat ge wilt.
- ANNEMIE: En waar halen wij zoveel geld
- KAREL: Och, geld is toch geen probleem zekers. Als mijne piramide werkt dan zal dat héél veel geld opbrengen, en dan krijgt ons Wendy alles wat ze wilt.
- WENDY: Ook die transplantatie?
- KAREL: Ja, ook die transplantatie.
- WENDY: Wat is bedoeling eigenlijk van die piramide, Pa?
- KAREL: Men legt er iets KLEIN onder en dan wordt dat binnen de kortste keren GROOT door de aardstralen die mijne piramide opvangt en doorstuurt naar het projectiel dat eronder ligt.
- WENDY: En gaat dat nog lang duren eer ge weet of die piramide een succes wordt?
- KAREL: Hoe rapper, hoe liever natuurlijk!
- ANNEMIE: Okee Wendy, we zullen er over nadenken.
- WENDY: Ma, ge moet niet te veel nadenken in 't leven, ge moet DOEN...! (geeft ondertussen Theo de goudvis te eten) Onzen Theo is de enige hier die mij begrijpt.
- KAREL: Misschien moet ge ook eens nadenken om een ander huisdier te houden dan ne goudvis, iets waar ge mee kunt gaan wandelen. Maar genen hond hé!
- WENDY: Wat hebt gij tegen honden?
- (Stan komt binnen via de keuken. Hij draagt de kleren van een onverzorgde douanier, met het hemd uit z'n broek, das los en vuile schoenen)
- KAREL: Daar is 'm eindelijk.
- STAN: Ik moet wel met de velo rijden van ons Joske hé. En ik heb met mijn broek tussen mijn ketting gezeten.
- KAREL: Als sjans dat het niet met uwe neus was, haha!

- STAN: (snuift) Hier stinkt iets hé...!
- WENDY: Maar dat heb ik ook al gezegd.
- ANNEMIE: Daarom die luchtverser....
- KAREL: (vervolgt) ...die van geen kanten marcheert! (tot Stan) En gij met uwe lange neus, gij riekt altijd wel iets. (tot Wendy en Annemie) Kunnen de vrouwen ons nu efkes alleen laten alstublieft?
- ANNEMIE: Gaat het biechtuurtje weer beginnen, ja...?
- KAREL: Ne professionele scheikundige mag nooit in z'n kaarten laten kijken.
(Annemie en Wendy af naar de keuken)
- STAN: Waarom moest ik zo dringend naar hier komen?
- KAREL: Ik heb geweldig nieuws. Zijn wij het werken beu?
- STAN: Ja, kotsbeu!
- KAREL: Willen wij veel geld verdienen?
- STAN: Tuurlijk. Maar hoe...?
- KAREL: (haalt ondertussen een groot wit blad met een zwarte stift uit het dressoir en zal er de volgende momenten willekeurige lijnen op trekken) In wàt zijn wij goed...?
- STAN: In niks.
- KAREL: Daar moet iets veranderen in ons leven, of we houden het niet vol tot aan ons pensioen. We hebben zelfs geen geld om fatsoenlijk op reis te gaan dit jaar.
- STAN: Hoe kunnen wij "rijk" worden, Karel?
- KAREL: Ge moet iets kunnen wat een ander niet kan.
- STAN: Maar wij kunnen niet zoveel hé.
- KAREL: Ge moet vragen... wàt kunnen wij wèl...? Ik ben goed in scheikunde en hoe noemen ze u op uwen bureau van de douane?
- STAN: De Neus.
- KAREL: Waarom? Omdat gij een goei neus hebt. Dus we moeten die twee kunnen combineren. Gij doet uw deel en ik doe mijn deel. Maar samen zijn wij sterk. Het leven is één mysterie. Ge moet pakken waar 't zit. De mogelijkheden zijn er. We moeten ze enkel weten te vinden. (als de tekening klaar is lijkt het op het eerste zicht een snelle illustratie van twee vriende mensen) Hier staat alles op...!
- STAN: (bekijkt de tekening) Voor mij is dat abstracte kunst.

- KAREL: Voor mij niet. (stopt die tekening achteraf in het dressoir) Luister, ik werk momenteel in mijne chalet aan twee nieuwe dingen. Iets wat nen dooie terug levend maakt... en iets met geurstoffen. En het is dat laatste wat volgens mij op punt staat. Gij kunt op de Meir in Antwerpen met grote nauwkeurigheid vaststellen welk parfum de vrouwen aan de andere kant van de straat gebruiken. Gij hebt een neus uit de duizend. En dat, beste Stan, precies dat moeten wij uitspelen.
- STAN: En wat moet ik doen?
- KAREL: Gij moet alleen maar ruiken. Ik zal de parfum ontwikkelen en als die klaar is dan zullen wij de hele wereld regeren.
- STAN: Karel, ik snap er geen ballen van.
- KAREL: Luister...! Laten we eerst het verschijnsel in overweging nemen dat zich voordoet wanneer een reu een loopse teef ontmoet. De geslachtsdrift van zo'n hond is geweldig groot. Die heeft maar één gedachte in zijne kop..., namelijk zonder uitstel ter plaatse de geslachtsdaad plegen. Maar weet jij wat die geslachtsdrift in nen hond teweegbrengt? REUK...! Dit is niet zo bij de mens. Wat ik van plan ben is een parfum te vervaardigen dat dezelfde prikkelende uitwerking op ne mens heeft als de geur van een loopse teef op ne reu. Zo'n vent verliest alle zelfbeheersing. Hij zal zich de broek van z'n lijf scheuren en de dame zonder omwegen bespringen. Ons reukzintuig herkent maar zeven "zuivere primaire geuren", maar ik heb ontdekt dat er nog een achtste bestaat, en dat is de seksuele prikkel...!
- STAN: En wat denkt jij daaraan te doen?
- KAREL: Ik ga die achtste geur weer in werking stellen. En bij u werkt die zenuw nog steeds goed, daarom ruikt jij ook alles. Als die parfum ontwikkeld is dan gaan we zo meer dan duizend flesjes per dag maken. Maar dat kost geld, veel geld.
- STAN: Okee, ik zal de helft investeren. Maar dan zullen wij de winst ook verdelen, hé Karel. (droomt reeds weg) Gedaan met stempels zetten bij de douane.
- KAREL: En ons bedrijf zal heten... "DE NEUS & CO". We zullen allebei rijk worden. Stinkend rijk...!
- STAN: We vragen onze C4, we gaan rentenieren en genieten en ne grote wereldreis maken. Ik koop dan misschien wel nen berg in Tirol, voor mij alleen waar ik kan jodelen zoveel ik maar wil.
- KAREL: Kunt jij al jodelen? (Stan tracht te jodelen maar het resultaat is niet zo best) Dat trekt nog op niks.
- STAN: Neenee, maar ik kan 't leren hé.
- KAREL: Ik zal deze week ook een afspraak hebben met ne mogelijke klant die het parfum in productie wil brengen. En dan bij elk flesje dat wordt verkocht hebben wij een klein procentje, dus...
- STAN: (vervolgt enthousiast) ...in de pocket!
- KAREL: Maar vele kleintje maken één groot, dus...

- STAN: (vervolgt) ...in de pocket!
- KAREL: Maar we kunnen de formule van onze parfum-special ook in z'n geheel verkopen dus...
- STAN: (vervolgt) ...in de pocket!.
- KAREL: We moeten alleen maar oppassen voor ons vrouwen.
- STAN: (vervolgt minder enthousiast) ...uit de pocket! Ons Joske zal nogal een gezicht trekken als ik arriveer met een dikke sigaar in mijne kwebbel en uit mijne Jaguar stap met ne grote strohoed op mijnen bol gelijk JR van Dallas.
- KAREL: Dan zou ik ook verschieten! Gij rookt toch niet hé! Wees eerlijk Stan, gij ligt zwaar onder de sloef bij uw vrouw Joske.
- STAN: Ja, en dat is nog verslechterd sinds zij onze Flappie heeft. Oh ik haat die hond! Die heeft 't beter dan ik. 's Avonds bij den televisie moet ik op ne stoel gaan zitten en onze Flappie mag bij haar in de zetel gaan liggen.
- KAREL: Lager kunt gij niet meer vallen. Gij zijt ne slaaf in uw eigen kot. Daar moet iets aan gedaan worden! Die vrouwen MOETEN op hun nummer gezet worden. En dat kan maar alleen als wij slagen met onze parfum-special.
- STAN: Hoe ver staat ge met die parfum? Is die al gereed?
- KAREL: Nee, hij moet nog één nachtje trekken. We moeten die nog testen. Morgen gaan we afspreken hoe we dat gaan doen.
- STAN: Karel, ik vind u nen hele straffe gast.
- KAREL: Ge moet altijd verder kijken dan uwe neus lang is hé.
- STAN: (staat ondertussen voor de spiegel) Dan kan ik ver geraken, hé Karel.
(Wendy komt ondertussen ongemerkt van de keuken. Ze nestelt zich met een weekblad op de divan, maar zal het gesprek met aandacht volgen)
- KAREL: Och Stan, de fysica en de scheikunde hebben hun geheimen allemaal nog niet prijsgegeven. Bijvoorbeeld, gij staat daar nu vóór de spiegel. Ge ziet uw eigen natuurlijk in die spiegel. Maar wie zegt dat gij hier ook aanwezig zijt als gij u NIET in die spiegel ziet...?
- STAN: Ja begot. Daar hebt ge gelijk in. (tracht met enkele gebaren sneller te zijn dan z'n spiegelbeeld) Gij zijt toch ne slimme mens, hé Karel.
- KAREL: Ziet ge die houten piramide hier? Die stalen pin vangt de aardstralen uit de omgeving op en seint die door naar wat er onder die piramide ligt. Alles wat eronder ligt dat wordt binnen de kortste keren eens zo groot. We zullen eens beginnen met dit kleine plantje eronder te zetten. (zet een klein plantje onder piramide).
- STAN: Zijn er wel aardstralen in deze kamer?

KAREL: Die zijn er overal. En waar er twee aardstralen elkander kruisen, daar is 't prijs...! En nu ga ik eerst nog eens kijken naar parfum-special. (trekt z'n witte labojas aan en af via de berging)

(Stan doet opnieuw de test met de spiegel, wil sneller zijn dat z'n spiegelbeeld. Hij gaat piepen, dan weg, weer snel piepen, weer weg. Dan oogcontact met Wendy die over haar boekje met verbijstering naar Stan kijkt)

STAN: (ietwat gegeneerd) 't Is maar om te kijken of het waar is wat uwe Pa mij allemaal vertelt. (dan af via berging)

(Wendy verwisselt stiekem de kleine plant onder de piramide door een grote plant, dan af naar de slaapkamers. Annemie en Joske op van de keuken)

JOSKE: (reeds in gesprek) ...daarom ben ik ook in het bestuur van de vrouwengilde gegaan. Ik sta hoofdzakelijk in voor de catering tijdens feestjes. (snuift plots) Wat stinkt hier...?

ANNEMIE: Niks zeker.

JOSKE: (als haar oog op de piramide valt) Wat hebt ge hier staan? Gaat gij ook nen hond kopen?

ANNEMIE: Och, dat is weer iets van Karel. Iets belangrijks denk ik want uwe Stan moest dringend naar hier komen.

JOSKE: Is onze Stan al hier? Die moest toch werken tot vijf uur. (achterdochtig) Als die Stan recht van z'n werk naar hier komt dan is er iets speciaals aan de hand...!

ANNEMIE: Karel lost niks over z'n nieuwe uitvinding.

JOSKE: Uwe Karel is toch ne speciale, hé Annemie.

ANNEMIE: Ik mag zelfs al niet meer in zijne chalet mag komen.

JOSKE: Wat gebeurt daar allemaal in zijne chalet...? (met gebalde vuist) Dat moest onze Stan eens proberen..., onze chalet aan te slagen voor hem alleen...!

ANNEMIE: Dat heeft ook z'n voordelen, Joske. Als wij ruzie hebben dan gaat Karel in zijne chalet zitten en ik blijf dan hier, dat is gemakkelijk. Zelfs in z'n dromen is Karel bezig met zijne scheikunde. Ge moet niet vragen wat voor proeven die op mij 's nachts al heeft uitgevoerd! Weet ge dat die mijn gebit kan laten flapperen op mijn nachtkastje...! Ik vraag me af waar dat gaat stoppen?

JOSKE: Annemie, het is algemeen geweten, uitvinders zijn zotten.

ANNEMIE: Ja, slimme zotten.

JOSKE: Maar die eindigen meestal in 't zottenhuis. Waarom noemen ze Karel eigenlijk "Karel Kanon"?

ANNEMIE: Omdat hij ooit eens zijn chalet heeft laten ontploffen

JOSKE: Onze Stan noemen ze de "Neus". Achter de reden moeten we niet ver gaan zoeken zeker. (de vrouwen bladeren elk door een weekblad, leest een titel,

(NAMEN VAN BV'S ZELF IN TE VULLEN) "BV... gaat vreemd. BV... laat haar man zitten. BV... heeft een minnaar". Het lijkt wel of iedereen vreemdgaat. Misschien moeten wij dat ook maar eens proberen.

ANNEMIE: Op onze leeftijd? Ik denk er niet aan.

JOSKE: Als onze Stan z'n verlofgeld getrokken heeft dan ben ik van plan om een lipo... lipo...

ANNEMIE: (vervolgt) ...liposuctie...

JOSKE: Ja, liposuctie te laten doen. Van mijnen buik, m'n heupen, m'n dijen, en daarna een borstvergroting.

ANNEMIE: Waarom?

JOSKE: Omdat iedereen dat doet. Maar ik twijfel nog over die lipo-... lipo...

ANNEMIE: (vervolgt) ...liposuctie....

JOSKE: Ja. Dat kost zoveel hé. En ik heb schrik dat onze Stan niet tegen die geur kan.

ANNEMIE: Dat kan niet.

JOSKE: Jawel, want onze Stan ruikt alles! Ge houdt 't niet voor mogelijk. Toen mijn moeder nog leefde en die was bij ons in de loop van den dag op bezoek geweest dan kon Stan dat 's avonds ruiken.

ANNEMIE: Hoe komt Stan aan zo'n grote neus?

JOSKE: Volgens mij stond die op de eerste rij toen ze neuzen uitdeelden. Maar hij ruikt alles. Ge houdt 't niet voor mogelijk. Als ik in de keuken sta en Stan in de bergkamer en ik laat een frotserke..., dan heeft hij het geroken hé! Hij ruikt zelfs wanneer z'n konijnen klaar zijn om te dekken. Als onze Stan nen buitenlander tegenkomt dan kan hij zelfs zeggen van welk land die afkomstig is. Bij nen Duitser ruikt hij Frankfurter-worsten, bij ne Fransman ruikt hij de look en bij nen Hollander de kaas. Stan ruikt zelfs aan de bankbiljetten en kan daarna zeggen waar die gelegen hebben. Die ruikt beter dan nen drugshond. Weet ge dat zijnen baas Stan soms gebruikt om op te sporen wat er in de afgesloten containers zit. Als ik ziek ben dan ruikt Stan aan mij en dan kan hij zelfs zeggen wat ik mankeer.

ANNEMIE: Dat heeft ook zo z'n nadelen.

JOSKE: Tuurlijk, want als die boer van achter ons z'n weide gaat bèren dan is Stan twee weken ziek hé. (krijgt last van vliegen) Wat is dat met die vliegen hier binnen...?

ANNEMIE: Dat is al van gisteren zo.

JOSKE: (leest een titel in weekblad) Hier moet ge horen; "Is vrijen op oudere leeftijd een utopie?" (bekent) Voor mij wel, want als Stan er aan begint dan stopt hij altijd halverwege.

ANNEMIE: Waarom?

JOSKE: Als ik dat eens wist. Het begin is altijd fantastisch, maar halverwege is zijne naft op. Dat is zoals ne coureur die na twee kilometer al platte tube heeft.

ANNEMIE: Weet ge dat ik onze nieuwe buurman al heb ontmoet in de supermarkt?

JOSKE: Is 't ècht waar? En...?

ANNEMIE: Ja, het lijkt ne charmante vent met enorm grote handen. Hij is van onze leeftijd en hij is single. Hij wil mij en Karel eens uitnodigen op de koffie, maar Karel is daar niet voor te vinden. En hij heeft ne rare naam... "Solsleutel"!

JOSKE: Wat doet hij voor de kost?

ANNEMIE: Hij is dirigent.

JOSKE: Dan is 't normaal dat die zo'n grote handen heeft. Dat is van de maat te slagen.

ANNEMIE: Misschien moeten wij hem eens uitnodigen op de koffie? Onze gsm-nummers zijn al uitgewisseld. Ge weet maar nooit of we elkander eens nodig hebben.

JOSKE: Misschien wilt die Solsleutel wel eens wat meer dan koffie...? Ne vent die single is dat is gelijk een snelkookpan die moet stoom afdalen. Opgepast met die soort want die pakken wat ze kunnen krijgen. Als die hier op de koffie komt dan... dan...

ANNEMIE: Karel en ik zijn gelukkig getrouwd hé.

JOSKE: Onze Stan en ik ook. "Gelukkig" is misschien wat overdreven, maar wij zijn toch getrouwd.

(Karel en Stan komen binnen via de berging)

JOSKE: (tot Stan) Wat doet gij hier...? Moest gij niet tot vijf uur werken...?

STAN: Ik heb een uur recup genomen.

JOSKE: (tot Annemie, ad Stan) Kijk hier die kleren, dat is toch normaal dat die Stan geen promotie kan maken, onverzorgde sloddervos dat ge daar staat. Wat doet gij hier?

STAN: Karel had mij dringend nodig.

JOSKE: Waarvoor?

KAREL: Zoiets moogt ge nooit aan mij vragen, hé Joske.

STAN: (tot Joske) En wat komt gij doen?

JOSKE: Ik kom een fles melk lenen.

STAN: Ik heb een week congé gepakt om onzen tuin op te kuisen

JOSKE: Okee, dan kunt gij morgenvroeg al meteen beginnen met onkruid te wieden.

STAN: Jaag mij niet af, hé Joske.

- JOSKE: Als gij overmorgen pas begint dan komt ge op 't eind van de week weeral tijd tekort.
- STAN: Ik heb 't toch niet getroffen hé. Altijd maar werken, zelfs onder mijne congé.
- JOSKE: Nu moet ge dat eens horen. Die doet van den hele dag gene slag, dan wat op internet spelen.
- STAN: (vervolgt) ...en heel den dag stempels zetten. Dat kan iedereen, maar het is niet gemakkelijk om de juiste stempel te zetten op de juiste plaats. Den inkt moet nat genoeg zijn, géén vegen maken, niet buiten de lijntjes komen en goed leesbaar zijn. Als er ene een formulier voor mijne neus legt dan weet ik direct welke stempel ik moet slagen. Dat is zoals bij Eddy Merckx, geef hem een gat en hij zit erin.
- JOSKE: (zuchtend) Dat is bij u toch héél wat minder...!
- ANNEMIE: (tot Karel) Kunt gij uwe witte labojas uittrekken alstublieft? Morgen heeft iedereen hier binnen een of ander ziekte. En was uw handen.
- (Karel spoelt stiekem z'n handen in de bokaal van de goudvis. We horen op achtergrond smekend gekajietier van hondje Flappie)
- STAN: Joske, uwe hond jankt.
- JOSKE: (troost de hond aan de keukendeur) Wat is 't, mijne lieve jongen? Zijt gij niet gere alleen? (tot Annemie en Karel) Mag onze Flappie niet eens efkes ne goeiendag komen zeggen in de living?
- KAREL: (kordaat) Nee...! Ik wil geen hondenhaar in ons salon.
- STAN: (snuift) Karel, gebruikt gij tegenwoordig een ander merk van aftershave, Karel?
- KAREL: Hij ruikt toch alles hé.
- STAN: (vervolgt) Van het merk "Hoggar After". En uw voeten stinken, Karel.
- ANNEMIE: (tot Karel) Hebt gij deze morgen geen andere sokken aangetrokken?
- KAREL: Sorry, dat ben ik vergeten.
- STAN: (snuift weer, dan tot Annemie) En gij hebt vandaag ajuin gekuist...?
- ANNEMIE: Ja, deze morgen om zeven uur al.
- STAN: En ge hebt kortelings een frotserke gelaten?
- ANNEMIE: Ja, al een halfuur geleden.
- STAN: (snuift, dan tot Joske) En sinds wanneer hebt gij parfum op van het merk White Musk...?
- JOSKE: Sinds ik die gekocht heb, tiens.
- STAN: En dan ruik ik nog iets..., iets dat bedorven is.

ANNEMIE: Dat kan niet!

STAN: En dan ruik ik nog iets lekkers in het dressoir.

ANNEMIE: Dat klopt. Daar staat ne cake in den dressoir die ik gisteren gebakken heb.

KAREL: Haal maar boven, dan gaan we die eens proeven.

(Annemie haalt een cake uit het dressoir, Karel serveert koffie. Stan slaat ondertussen naar enkele vliegen met de vliegenmepper. Tot hij op het achterwerk van Joske slaat en zij zich boos omkeert)

JOSKE: (kwaad) Dat moet ge nu nog eens proberen, hé maat...!

ANNEMIE: En dan hebben we nog nieuws..., ons Wendy wil een geslachtsverandering laten doen!

JOSKE: (verwonderd) Watte...?

ANNEMIE: Ja, ze wil ne jongen worden.

STAN: En gaat dat zomaar?

KAREL: Met een operatie, hé Stan.

JOSKE: Waar gaan ze die nieuwe piemel halen en waar gaan ze die zetten? Toch op de juiste plaats hoop ik?

STAN: (plagend) Nee, onder hare arm, haha.

JOSKE: Ik zou niet weten wat ik ermee moest aanvangen. En wat doen ze dan met Wendy haar ... allé daar beneden, ge verstaat het wel?

STAN: (spottend) Daar maken ze een mondharmonica van.

JOSKE: (geeft Stan een tik) Dat is niet om mee te lachen!

KAREL: Die gooien ze weg natuurlijk.

STAN: Kunt ge die niet op sterk water zetten en eventueel bijhouden voor later?

JOSKE: Och snul...!

STAN: Zèg, luister nu allemaal eens efkes naar mij. (tracht te jodelen maar dat lukt niet)

JOSKE: Nu word ik dat beu hé! (tot Annemie en Karel) Dat is 's morgens het eerste wat die doet als die wakker wordt ...jodelen. Zelfs 's avonds bij het journaal op TV begint die in ene keer te jodelen zèg. Wat zeg ik..., 't is meer janken wat hij doet. Als die zo gaat jodelen in de bergen van Tirol dan gaan alle berggeiten er vandoor.

STAN: Wacht maar, Bobbejaan Schoepen is ook laat begonnen met jodelen. Maar hij is er wel rijk mee geworden hé!

ANNEMIE: Hebt gij ooit uw amandelen laten trekken, Stan?

STAN: Ja. Waarom?

ANNEMIE: Dan gaat gij nooit kunnen jodelen.

JOSKE: Ik denk dat ze bij onze Stan iets anders getrokken hebben.

STAN: Gaan we daar weer over beginnen, ja?

JOSKE: Ja, want dat is héél belangrijk in 't leven van een vrouw. Wat doen ze met nen auto die niet rijdt? Die gooien ze weg en ze kopen nen andere.

STAN: Ja, maar soms ligt het ook aan de chauffeur, die niet eens weet hoe hij zijnen auto moet starten!

JOSKE: Oh ja...? Nu gaat gij de schuld nog in mijn schoenen schuiven ook? Kom Annemie, wij gaan naar de keuken want seffens krijg ik 't hier nog op mijn sijskes en dan klop ik die mislukte douanier hier nog van zijne stoel...!

(Joske en Annemie af naar de keuken. Karel ontdekt de grote plant onder de piramide)

KAREL: (verbaasd ad grote plant) Kijk hier..., mijne piramide werkt...! En dat is op héél korte tijd hé.

STAN: Moet ik mijn job al opzeggen?

KAREL: Nee, wacht daar nog maar efkes mee. Daar moeten eerst nog meer testen uitgevoerd worden. Daar is niks zo erg als nen uitvinder die zich vergaloppeert. Ge moet altijd eerst leren stappen, en dan leren lopen.

(Postbode Yvette komt binnen via de keuken. Zij is meer een manwijf en ze lispelt, maar dat houdt op na twee borrels. Ze draagt steeds een zware lederen briefentas die ze vrij brutaal en onvoorzichtig hanteert)

YVETTE: (lispelt) Dag meneer Karel. (richting Stan) En de Neus is er ook, zie ik.

STAN: Hey, een beetje voorzichtig met uwe kabas, hé madam...!

YVETTE: leder met zijne kabas, hé vriend! Trouwens mijne kabas is veel te zwaar. En dan verschieten de mensen dat alle facteurs met ne slechte rug zitten. Wat schrijven de mensen elkaar toch allemaal? Ze kunnen toch beter met elkaar telefoneren, dan moeten ze toch al die moeite niet doen. Dan hebt ge geen briefpapier nodig, geen enveloppen, geen postzegels.

KAREL: En dan zit gij zonder werk en kunt ge gaan stempelen.

YVETTE: Dan ga ik in een kippenslachterij werken gelijk Wendy. (snuift) Zèg, wat stinkt hier...? Is dat die cake hier op tafel...? (monstert het gebak) Hij heeft nochtans een schoon kleurke. Zelf gebakken, meneer Karel?

KAREL: Ook een stukske proeven, Yvette?

YVETTE: Ja, ne mens moet iets in 't lijf hebben hé. (als Karel een stukje van de cake snijdt neemt Yvette het grootste deel) Dat is beter dan ne slag tegen uwe smikkell!

- KAREL: Een koffieke?
- YVETTE: Een koffieke uit de fles als 't kan. (ad Stan) En geef de Neus hier er ook ene.
- STAN: Nee, ikke niet want ons Joske is in de buurt en die heeft iets tegen alcohol.
- YVETTE: Niks erger dan ne vent die schrik heeft van z'n eigen vrouw.
- STAN: Gij hebt sjans dat ge nog alleen zijt.
- YVETTE: Ik ben wel op zoek hé. Zo alleen blijven is niks voor mij. Helaas is 't niet gemakkelijk om iets fatsoenlijk te vinden. Maar 't gaat beteren want ik heb nen bon gewonnen om mij te laten soigneren in een schoonheidssalon.
- KAREL: (serveert een borrel jenever voor Yvette) Nonkel Eduard is ook alleen en die trekt z'n plan, heeft van niemand last en doet precies waar hij goesting in heeft.
- YVETTE: Uwe Nonkel Eduard is ne slimme mens en van hetzelfde gedacht als ik. Maar ge moet ook denken aan later als ge oud en versleten zijt. Dan moet ge iemand hebben om uwe rolstoel te versassen hé. Santé...! (drinkt en slaat naar enkele vliegen)
- STAN: Blijf eens efkes stilzitten...! (wil met de vliegenmepper op Yvette slaan)
- YVETTE: (dreigend) Riskeer het niet, hé vriend...!
(Yvette wil duidelijk nog een tweede borrel. Ze schuift haar lege borrelglas naar de fles jenever toe. Karel zet de fles opzij, maar Yvette blijft de fles achtervolgen, tot Karel nogmaals voor haar uitschenkt)
- STAN: Waarom drinkt gij hier altijd twee borrels?
- YVETTE: Als ik nuchter ben dan lispel ik en dan lachen de mensen mij uit. En pas na twee borrels kan ik terug normaal klappen.
- KAREL: Ge hebt precies wel ne grote toer vandaag. De meeste facteurs hebben 's middag normaal gedaan.
- YVETTE: Dat ligt aan mijnen bromfiets van de Post. Ik heb steevast stukken aan dat machien. Nu zit ik weer met een vuil bougie. En ik heb niet veel tijd want ik moet nog gaan schoenen kopen en een saccoche tegen het afscheidsfeest van onze postmeester. Is Wendy thuis, meneer Karel? Zij kent toch alles van bromfietsen en moto's hé.
(Wendy komt binnen van de slaapkamers)
- YVETTE: Daar is ze just se. (tot Wendy) Uwe schift zit er al op zeker, Wendy?
- WENDY: Ja, ik stond met de vroege. En morgen met de late.
- YVETTE: Zo in ploegen werken is héél ongezond voor ne mens. Ze hebben dat eens getest op konijnen en die zijn allemaal gestorven. (drinkt haar tweede borrel leeg, ze zal de volgende momenten niet meer lispelen)
- STAN: Ik zit ook weer met ne nest jonge konijnen.

- YVETTE: Wat doet gij met al die konijnen?
- STAN: Opeten, en soms geef ik er eens ene weg aan Karel en Annemie. Gratis hé!
- KAREL: Waarom zegt gij dat...? Moet ik de koffiekes tellen èn de cake èn de koekjes die Joske hier al in haar kas geslagen heeft?
- STAN: Hoe smaakte het konijn van eergisteren?
- KAREL: Dat ligt nog in de berging.
- STAN: Ge moet daar niet te lang mee wachten, hé Karel.
- KAREL: Neenee, maar ik heb nu geen tijd om zijne pels af te trekken.
- YVETTE: Wendy, kunt gij eens naar de bougie van mijnen bromfiets kijken?
- WENDY: Kom, dan zullen we eens gaan zien. (veert recht)
- YVETTE: (haalt een brief voor Karel uit haar tas) Hier..., van de ziekenkas. (wil opstappen en zwiert haar brieventas brutaal over haar rug waardoor ze de fles jenever omver kiepert) Oh sorry...!
- STAN: Ja, ge moet een beetje oppassen met die zware saccoche van u!
- WENDY: Ieder met ZIJN saccoche, hé vriend...! Allé, ik ben ermee weg. Sluukes hé. (graait nog een laatste stukje cake mee)
- (Wendy en Yvette af naar de keuken)

TWEEDE BEDRIJF

(VOLGENDE DAG – VOORMIDDAG)

(Er ligt een soeplepel onder de piramide. Karel doet een dutje in de divan en snurkt vervelend. Wendy leest een tijdschrift over moto's, maar het gesnurk van Karel werkt op haar heupen. Ze gaat dicht bij Karel, snurkt zelf op verschillende ritmes, Karel volgt steeds haar zelfde tempo. Wendy zucht. Annemie komt met een volle wasmand van de slaapkamers)

WENDY: Zèg Ma, dat is hier niet te doen hé met dat gesnurk van onze Pa.

ANNEMIE: (ad Karel) Laat hem maar liggen want hij heeft vannacht tot drie uur gewerkt in zijne chalet.

WENDY: Dat is hier elke dag hetzelfde liedje. Wij wonen hier ook hé. En die kat van de buurvrouw op onze zolder, dat is heel de nacht miauw... miauw...! Hoe kan die binnen?

ANNEMIE: Langs de dakvenster die al meer dan een jaar kapot is. Daar gaat uwe Pa iets aan doen, heeft hij me beloofd.

WENDY: Wanneer? Volgend jaar zeker?

(Annemie met wasmand af naar de keuken. Wendy wordt het gesnurk van Karel meer dan beu, haalt een voetbaltoeter uit het dressoir en laat die toeteren tegen het oor van de nog steeds snurkende Karel. Hij schrikt zich te pletter en valt pardoes uit de divan)

KAREL: Wat zijt gij van plan...? Dat is hier geen voetbalmatch hé...!

WENDY: Ge moet 's nachts slapen.

KAREL: Ik heb genen tijd om te slapen.

WENDY: Gij moet uwen tijd wat minder spenderen aan uw uitvindingen en wat méér aan ons Ma.

KAREL: Op mijne leeftijd speelt dat gene rol meer.

WENDY: Dan zult gij vroeg of laat wel eens van een koude kermis thuiskomen.

KAREL: Wat bedoelt ge daarmee...? Heeft ons Ma nen andere...?

WENDY: Dat zou er kunnen van komen.

KAREL: Zèg, ik heb nog eens nagedacht over uw beslissing van gisteren om die geslachtsverandering toch te laten doen. Uw Ma en ik zouden eigenlijk willen dat gij een meisje blijft.

WENDY: Jammaar Pa, zèg...!

KAREL: Of dat ge tenminste eerst nog eens héél goed nadenkt, want zoiets is onomkeerbaar hé. Als dat niet meevalt dan kunt ge niet in ene wip zeggen dat ge terug naar den andere kant wilt hé.

- WENDY: Maar ik denk daar al twee jaar over na.
- KAREL: (trekt z'n witte labo's aan) Ik hoop dat ge ons ook een beetje begrijpt?
- WENDY: Helemaal. (Als Karel de kamer verlaat via de berging steekt Wendy haar middelvinger op naar de deur, maar Karel keert direct weer)
- KAREL: Merci voor uw begrip. Hebt gij iets aan uwe middelvinger...?
- WENDY: (gespeeld) Ja, gisteren een beetje geforceerd op 't werk. (af naar slaapkamers)
- (Annemie en Joske komen van de keuken. Joske hangt haar tas aan een stoel. Er steekt prei en selder uit de tas)
- JOSKE: (tot haar hondje bij de keukendeur) Nee Flappie, ge moogt niet mee naar binnen. Schoon in de keuken blijven, hé jongen. (bijna smekend tot Annemie) Of mag hij heel efkes binnen in living...?
- ANNEMIE: Nee Joske, ik wil geen ruzie met Karel om een stomme hond.
- JOSKE: Die is niet stom. Daar heb ik meer plezier van dan van onze Stan. Die heeft tenminste geen zweetvoeten.
- ANNEMIE: Dus de koffie van de Vrouwengilde gaat niet door?
- JOSKE: Nee. Ik moest honderd eieren koken voor de koffietafel en nu blazen ze 't af. Ik heb er nen halve dag aan gepeld. Al dat werk voor niks zèg.
- ANNEMIE: En wat nu met al die hardgekookte eieren? Die kunt ge toch niet zomaar in de vuilbak gooien.
- JOSKE: Ah nee hé. Moet gij geen gekookte eieren hebben? Of Wendy?
- ANNEMIE: Ons Wendy is weeral slecht gezind op Karel omdat die in de zetel lag te snurken en zij kan daar niet tegen.
- JOSKE: Als mijne Stan snurkt dan geef ik hem ne sjot in zijne koffer. Ge moogt die venten niet te veel bocht geven, want dan loopt het uit de hand. Thuis speel ik nog altijd de eerste viool. Dat heb ik van mijn moeder meegekregen toen ik trouwde met Stan. (ad vakantiegids) Hebt ge al vakantieplannen voor volgende zomer?
- ANNEMIE: Ik wou er eens met ne gehuurde mobilhome op uittrekken, maar Karel heeft genen tijd want ook in zijne verlof zit hij in zijne chalet te prullen.
- JOSKE: Oh, ik droom van zo'n cruise rond de wereld, maar dat kan onze portemonnee niet trekken. Het zal deze keer Tirol worden. Ja, wij zijn zot van de bergen hé. Onze Stan heeft al een lederhose en zo'n hoedje gekocht. Soms denk ik dat die helemaal kierewiet is. Weet ge, als wij naar Oostenrijk rijden, dat die bij elke grenscontrole stopt om wat te babbelen met de plaatselijke douaniers. (drinkgebaartje) Soort zoekt soort hé.
- ANNEMIE: Ik vind dat wij te weinig financiële ruimte hebben in ons leven. En nu Karel op de ziekenkas is valt dat nog harder tegen.

- JOSKE: Gij hebt maandelijks nog twee loonbrieven, van Karel èn van Wendy. Wat moeten wij dan zeggen van onze Stan z'n klein preeke?
- ANNEMIE: Ons Wendy geeft niks meer af. En gij hebt geen kinderen.
- JOSKE: Nee, maar wel nen hond en die kost evenveel.
- ANNEMIE: Volgens mij waren wij vroeger beter mee gaan werken.
- JOSKE: Onze Stan is al van deze morgen in de tuin bezig, maar 't is dik tegen z'n goesting. Hij trekt een gezicht gelijk ne rotte ajuin.
- ANNEMIE: (ad weekbladen) De nieuwe boekjes zijn er al. Als ge ze wilt lezen...
- JOSKE: (bladert door een weekblad en leest een titel) "Mijn man is 45 en laat het afweten! Hoe gaan vrouwen ermee om en wat kan men eraan doen?" (tot Annemie) Dat artikel gaat precies over mij.
- ANNEMIE: Kom hé Joske, daar zijn manieren genoeg om ne vent zot te maken.
- JOSKE: Die heb ik allemaal al uitgeprobeerd. Niks ervan slaagt aan bij onze Stan. Die valt steeds als nen blok in 't slaap. Gisteren heb ik voor de verandering eens ne striptease gedaan voor onze Stan toen hij naar de TV aan 't kijken was.
- ANNEMIE: En wat vond hij ervan?
- JOSKE: Hij zei: "Ga eens efkes om want daar is voetbal op den televisie!" Volgens mij is onze Stan aan 't zot worden. Nu heeft Karel hem weer iets wijsgemaakt over ne spiegel. Elke keer als onze Stan ne spiegel passeert stopt hij en dan gaat hij wel zes keer opnieuw in de spiegel kijken. Die kunt ge alles wijsmaken. (leest titel in weekblad) "Seksuele fantasieën van vrouwen". (tot Annemie) Droomt gij soms ook over ander venten? Ik vraag me af hoe dat is zo als getrouwde vrouw in 't geniep te vrijen met nen andere vent.
- ANNEMIE: Volgens de boekjes hebben 75% van de vrouwen ne minnaar.
- JOSKE: Hoe doen die dat...? Waar halen ze die minnaar dan? Komen die hun eigen aanbieden aan huis? Liggen die in de rekken van den Aldi tussen de potten kriecken en de pakken chocolat?
- ANNEMIE: Wil ik eens wat zeggen, wij missen iets in ons leven. Vrouwen die ongelukkig zijn die zoeken het geluk op een ander. Dus daar schuilt het gevaar om ècht vreemd te gaan. Toen ik met Karel trouwde dacht ik dat ons leven een sprookje zou worden...
- JOSKE: En mijne prins op het witte paard dan..., komaan zeg, nen boer op ne zware Brabander die om de tien meter ne vettige wind laat, ja. Het leven is helemaal anders dan wij ons hadden voorgesteld.
- ANNEMIE: Joske, wij moet ons allebei moderner gaan kleden. Zoals nu kunnen wij genen aantrek hebben van andere venten. Fluiten de bouwvakkers naar u als gij over straat paradeert?

- JOSKE: Nee, ze roepen mij meestal na: "Waar gaat ouw doos met dat scharminkel van nen hond naartoe?" We gaan vanaf nu wat meer mascara en lippenstift smeren, gelijk die jonge dingskes.
- ANNEMIE: (vervolgt) ...en blinkende schoenen met talonnekes dragen en ne minirok.
- JOSKE: Talonnekes heb ik nog nooit gedragen en met ne minirok heb ik altijd kou.
- ANNEMIE: Wordt het niet stilaan tijd om op onze leeftijd iets van de wereld te zien? Ik ben die dagelijkse sleur nu wel beu. Binnenkort zijn we met pensioen en dan moeten we daar ook niet meer aan beginnen. Als we iets willen ondernemen dan moeten we 't NU wel doen...!
- JOSKE: Ik heb heel de nacht liggen denken aan Wendy. Het gevoel dat dat arm kind ne jongen gaat worden... Is dat wel verstandig van haar?
- ANNEMIE: (haalt een map uit het dressoir voor Joske) Dit is wat documentatie, dat moet ge maar eens lezen. (stuit in het dressoir op de bizarre tekening van Karel)
- JOSKE: (ad tekening) Gaat Karel nu ook al tekenen? (draait de tekening enkele keren ondersteboven) Wat staat daar eigenlijk op...?
- ANNEMIE: Ik zou 't niet weten. (wijst een plaats aan op de tekening) Is dat ne piemel?
- JOSKE: Nee, dat kan evengoed onze Stan z'n neus zijn.
- ANNEMIE: En dit lijkt me meer op een blote vrouw.
- JOSKE: Hier zit een geurtje aan, Annemie...!
- ANNEMIE: Misschien is dit het moment voor ons om ook eens vreemd te gaan?
- JOSKE: Met wie...?
- ANNEMIE: Misschien met die nieuwe buurman...! Alhoewel, die Solsleutel is alleen en wij zijn met twee hé.
- JOSKE: Ofwel pakt hij ons allebei ofwel niemand....! We zullen eens andere kleren gaan kopen tegen morgen en ons venten het huis uitjagen en we gaan die Solsleutel hier uitnodigen. Het is nu of nooit...!
- (Wendy komt binnen van de slaapkamers)
- JOSKE: Wendy ocharme, kind toch, hoe gaan ze bij u die dingies daar aanzetten?
- WENDY: Dat is héél simpel, ge gaat de kliniek binnen als een meisje, en na een paar dagen komt ge terug buiten als ne jongen.
- JOSKE: Ze kunnen tegenwoordig toch alles hé. En zoekt ge alleen te blijven of zijt ge van plan om een lief te zoeken?
- WENDY: Dat is me eender, als ik maar gelukkig ben.
- JOSKE: (snuift) Zèg, hier stinkt ècht iets hé...!

ANNEMIE: Misschien uwen Flappie in de keuken.

JOSKE: Dat kan niet want die krijgt elke dag een doucheke met hondenshampoo.

WENDY: Baaah..., is dat niet vuil in den douche?

JOSKE: Als den douche vuil is dan is het van onze Stan. Ik heb hem eens ene keer gevraagd om samen met onze Flappie onder den douche te gaan, maar dat wil hij niet. Al maar goed ook, want als onze Flappie dan per toeval onder z'n neus staat dan krijgt hij geen lek water op zijne kop.

ANNEMIE: Kom Joske, wij gaan ons gereedmaken om te gaan winkelen.

WENDY: En ik ga werken. Liggen mijn boterhammen klaar, Ma?

ANNEMIE: Ja.

(Annemie en Joske af naar de keuken. De tas van Joske blijft aan de stoel hangen. Wendy ontdekt dat er een soeplepel onder de piramide ligt. Zij verwisselt stiekem de soeplepel met een grote pollepel. Daarna nestelt zij zich met een weekblad in de divan. Karel en Stan op van de berging. Stan draagt een overall met bretellen en heeft een pet op z'n hoofd. Karel is gekleed in z'n witte labojas)

STAN: (stil tot Wendy) Is ons Joske nog hier...?

WENDY: Ja, in de keuken.

STAN: Dan moet ik stil zijn want als zij weet dat ik hier ben dan is 't koekenbak. (vervolgt tot Karel) Weet ge dat die soms met de chronometer naast mij staat om te zien hoelang ik werk! 't Is nen èchte slavendrijver!

KAREL: (ontdekt de pollepel onder de piramide) Hier moet ge zien...! (tot Wendy) Heeft ons Ma die pollepel onder mijne piramide gelegd?

WENDY: Maar nee.

KAREL: Dan zijn we op goeie weg, Stan.

STAN: (stopt z'n vingers speels in de glazen bokaal) En hoe is 't met den Theo?

WENDY: Nee Stan, niet doen. Daar kan onzen Theo niet tegen. Ge moet die gerust laten, okee. (af naar de slaapkamers)

KAREL: (toont Stan het flesje parfum. Het is zo'n 10 cc groot.) Hier is onze goudklomp...! (Stan ruikt aan het flesje) Wat vindt ge ervan?

STAN: Daar zit precies een geurtje aan...!

KAREL: Morgen volgt de èchte test.

STAN: Hoe...?

KAREL: Dat spul moet eerst nog getest worden in het bijzijn van een vrouw natuurlijk.

STAN: En wie gaan we daarvoor gebruiken?

- KAREL: Floske. Floske is de roepnaam van Fanny, mijn assistente van op 't werk.
- STAN: Wilt die Fanny dat doen?
- KAREL: Dat zullen we rap weten. (haalt z'n gsm tevoorschijn en tikt een nummer in. Nu rinkelt de gsm van Stan)
- STAN: (neemt op) Hallo, met de Neus.
- KAREL: Wat zijt ge aan 't doen?
- STAN: Aan 't telefoneren.
- KAREL: Met wie?
- STAN: Met u?
- KAREL: (ziet zijn fout nu in) Sorry, verkeerd nummer geduwd. (duwt ander nummer in) Hallo Floske, het is met de Schetie. Kunt gij morgen naar hier komen om eens een test te doen? - - - Jaja, ge zult goed betaald worden...
- (Stan test ondertussen weer enkele keren vòór de spiegel. Hij wil sneller zijn dan z'n spiegelbeeld...)
- KAREL: ...dag Floske. Nog veel kusjes hé. (haakt in)
- STAN: Het klikt precies wel tussen u en die Fanny, hé Karel. En sinds wanneer heet gij Schetie?
- KAREL: Och dat is een koosnaampje die Fanny mij gegeven heeft.
- STAN: Is die Fanny de moeite?
- KAREL: Amaai..., een beeldschoon vrouw. Die heeft van die grote ogen waar dat ge naartoe wordt gezogen, kent ge dat. En ze heeft een etalage waarvan uwe mond openvalt.
- STAN: En gij kunt uw handen thuishouden op 't werk?
- KAREL: Ne mens moet wel, als 'm getrouwd is hé. En de vrouwen bij U op den bureau?
- STAN: Daar heb ik meestal ambras mee. We hebben maar ene stempel voor twee bedienden. Ik heb die eens ene keer afgepakt en toen heeft zij ne stempel op mijn voorhoofd gezet die er drie weken later nog opstond. Vanaf toen laat ik haar maar gerust.
- KAREL: Wij twee, wij zijn veel te braaf, Stan. Maar dat gaat veranderen als we rijk zijn met onze uitvindingen.
- STAN: (zit ondertussen te klooiën aan de stek prei in de tas van Joske) Kunt gij ook van die blauw pillekes maken, Karel? Ons Joske houdt niet af. En 's avonds ben ik altijd moe. Ik krijg al schrik om gaan te slapen. Nu heeft ze ook nog sexy-lingerie gekocht. Zo'n doorschijnend dingske waar ge alles door ziet. Trekt op niks. Ne mens zou er nog nen dégoût van krijgen!

- KAREL: En die blauwe pillekes helpen dan wel?
- STAN: Ja, maar die zijn zo duur hé. Ooit liet ik eens zo'n pilleke op de grond vallen en onze Flappie was ermee riebebedie. Die hond heeft drie weken rondgelopen met zijne staart omhoog! (houdt nu de stek prei schuin omhoog)
- KAREL: Hoelang zijn gij en Joske al getrouwd?
- STAN: Al twintig jaar.
- KAREL: Dat gaat ge toch vieren?
- STAN: Natuurlijk. 't Wordt ne verrassingstrip naar Tirol. En als hoogtepunt zal ik dan in de bergen ons Joske ne grandioze jodel-solo geven hé. (tracht nog eens te jodelen en gebruikt de stek prei als micro, maar het mislukt) 't Is nog niet ècht goed hé?
- KAREL: Nee, precies dat er iets scheelt aan uwe micro..
- STAN: Ik heb horen zeggen dat uwe nieuwe buurman ne rokkenjager is. Hij is dirigent. Naar 't schijnt gaat hij nogal met z'n stokje rond hier in 't dorp. Hij komt van Brussel waar hij een groot orkest heeft. Alle vrouwen van 't orkest zijn al zwanger geworden van hem, naar 't schijnt. En zo iemand als nieuwe buurman..., dat wordt gevaarlijk, Karelkje...!
- KAREL: (bars) Als die ene vinger naar ons Annemie uitsteekt dan gaat hij eraan!
- STAN: (tot bij piramide) Wat zou dat geven als IK daar eens onder zou kruipen...?
- KAREL: Dat weet ik niet.
- STAN: Dat dient toch om kleine dingen groot te maken. Mag ik eens testen? (legt de stek prei op tafel en zet dan de piramide over zijn lichaam ter hoogte van z'n kruis)
- KAREL: Jamaar, ge moet daar helemaal gaan onderzitten.
- STAN: (zet zich gehurkt onder de piramide) Goed zo...?
- KAREL: Nee, ge moet uw klak afzetten. En ge moet met tussenpozen het geluid nabootsen van nen Australische didgeridoo (hoorn) zoals de aboriginals. En ge moet uw klak afdoen.
- (Stan bootst een didgeridoo na)
- JOSKE: (komt van de keuken) Heeft er iemand mijn kabas gezien?
- KAREL: Die hangt daar op de stoel.
- JOSKE: (neemt haar tas, wil terug naar keuken gaan, maar dan ontdekt ze Stan die gehurkt onder de piramide zit) Wat doet gij daar...? (Stan komt er onderuit) Is de tuin al proper?
- STAN: Nee, maar...
- JOSKE: (onderbreekt) Allé..., naar huis gij en voortdoen...!

- KAREL: De Stan doet z'n best, Joske.
- JOSKE: Watte...? Zijn best...? Die Stan doet juist niks! Dat werk moest al maanden geleden gebeurd zijn.
- STAN: Maar mijn grasmachien hapert om de twee minuten.
- JOSKE: Natuurlijk, omdat het gras te hoog staat. Als gij heen en weer rijdt met uw grasmachien dan ziet ge enkel uw klak heen en weer passeren. En kunt ge nu gaan voortdoen, ja...? (trekt boos aan de bretellen van Stan en laat die tegen z'n lichaam schieten)
- KAREL: Vecht het maar uit met u twee, ik ga efkes iets halen in mijne winkel. (af via de berging)
- (Stan zet zich terug gehurkt onder de piramide)
- JOSKE: Waarom zit gij onder dat ding? (Stan zegt niks en staart maar rond) Het lijkt precies of gij daar zit te kakken.
- STAN: Wacht maar tot ik groot en struis geworden ben.
- JOSKE: Gij zijt zot!
- STAN: Kom er mee onder, dat is gezellig.
- JOSKE: Nee.
- STAN: Jamaar, ge wilt toch grotere borsten hebben. Kom er dan bij, die piramide vangt de aardstralen op en al wat eronder zit dat groeit hier gelijk zot.
- JOSKE: Is da ècht?
- STAN: Nee zeker.
- JOSKE: En als ge daar nu nen euro onder legt, wordt dat dan honderd euro?
- STAN: Nee, maar dan wordt uwen euro zo groot als het deksel van ne kastrol.
- JOSKE: (kruipt mee onder de piramide, gehurkt, duwt tegen Stan) Schuif eens wat op. Straks is mijne rechterkant uitgezet en mijne linkerkant gekrompen.
- STAN: Nee Joske, mijne linkse arm is nu al een stuk langer dan mijne rechtse. Hier, kijk maar eens...! (toont)
- JOSKE: Jamaar en als 't dan alleen vanonder groeit en vanboven niet?
- STAN: Ja, stel dat we morgen allebei met nen dikke kop rondlopen en beneden is alles voor de helft gekrompen.
- JOSKE: (komt er onderuit) Nee, ik kruip er niet onder. En gij moet daar ook niet meer onder gaan zitten. Straks wordt uwe neus nog langer en dan kunnen we u onder den trap zetten voor kapstok.

- STAN: (komt er weer onderuit) Blijf eens stilstaan en doe uw ogen eens dicht. (neemt de stek prei van tafel en slaat ermee op het hoofd van Joske) Daar zat een vlieg op uwe kop.
- JOSKE: (boos) Is dat nu gedaan? Dat doet zeer hé...! (neemt de stek prei af)
- ANNEMIE: (steekt haar hoofd binnen en roept aan de keukendeur) Zijt ge gereed, Joske? Dan vertrekken we.
- JOSKE: Okee, ik kom.
- STAN: Waar gaat gij naartoe?
- JOSKE: Winkelen met Annemie. Ga nu thuis maar voortdoen en pak onze Flappie mee.
(Joske steekt de stek prei terug in haar tas, dan met de tas af naar de keuken)
- STAN: (loopt haar achterna en roept) Kunt gij die hond van u niet meepakken? Die bijt altijd in mijn enkels als ik in de tuin bezig ben. (af naar de keuken, deur blijft open. OFF horen we gegrom van een kwade hond, dan een klap en dan gejang. Stan komt bang van de keuken gevluht. Joske komt hem achterna)
- JOSKE: (dreigend) Wat hebt gij bij onze Flappie gedaan...?
- STAN: Ik heb die nen trek gegeven, omdat UWE Flappie altijd in MIJN enkels bijt!
- JOSKE: Nog ene keer en dan zal IK u eens bijten! Hebt ge dat verstaan, dierenbeul dat ge daar staat? En maak nu dat ge naar huis zijt...!
- STAN: Moet ik de tafel gereed zetten tegen dat gij terug zijt van 't winkelen?
- JOSKE: Nee, Annemie en ik gaan onderweg ne snack eten.
- STAN: En wat moet IK eten?
- JOSKE: Ge kunt misschien wat hondenbrokken vragen aan onze Flappie. (af naar de keuken, ze trekt boos de deur achter zich dicht)

(Stan inspecteert krampachtig zijn enkels. We merken enkele gaten in z'n beide kousen. Karel komt van de berging)
- KAREL: Hebt gij de mot in uw kleerkast?
- STAN: Nee, dat is dat mormel van nen hond die het altijd op mijn enkels gemunt heeft.
- KAREL: Die zou bij mij nogal ne post pakken.
- STAN: Dat venijnig ding moet van mij niks weten. Maar mijnen dag komt nog dat ik hem door de vleesmolen draai...! En dan moet ge weten dat ik die hond nog aan Joske cadeau heb gedaan voor hare verjaardag. Die palmt gewoon mijn plaats in
- KAREL: (toont flesje parfum-special) Willen we ons flesje een testen op den Theo?
- STAN: Ja, dat is een goed gedacht. Dan weten we toch al iets.

- KAREL: We moeten wel oppassen voor ons Wendy hé. Allé, daar gaan we...!
- (Karel laat enkele druppels van het flesje in de bokaal lopen en al dra moet Stan de glazen bokaal met twee handen staande houden, het water klotst uit de bokaal)
- STAN: Karel, die goudvis wordt zot joeng...! Seffens vliegt hij nog los door die bokaal. Hoe kunnen we die kalmeren...?
- KAREL: (roept in paniek) Haal den Theo uit die bokaal...!
- (Stan krijgt de goudvis snel te pakken. Maar dan komt Wendy plots van de slaapkamers)
- KAREL: (fluistert tot Stan) Pas op, ons Wendy is daar...!
- (Stan stopt de goudvis snel in z'n broekzak)
- WENDY: (merkt dat er iets gaande is bij de goudvis en kijkt in de bokaal) Waar is onzen Theo naartoe...?
- KAREL: (veinst) Dat weet ik niet.
- WENDY: (luider) Ik vraag waar onzen Theo is...?
- STAN: (verzint) Die moet volgens mij uit die bokaal gesprongen zijn.
- WENDY: Wat hebt gij daar in uw zakken gestoken?
- STAN: Ikke...? Niks!
- (Wendy wil Stan z'n zakken inspecteren. Stan stopt de goudvis met z'n andere hand stiekem in z'n mond. Wendy kijkt Stan nu van zéér dichtbij in de ogen, Stan blijft stokstijf staan zonder zich te verroeren. Als Wendy zich even naar Karel richt steekt Stan stiekem z'n tong uit. We zien dat de goudvis nog op z'n tong ligt. Als Wendy zich plots weer naar Stan richt, slaat deze z'n tong weer direct naar binnen, roerloos stil met ogen ver open)
- WENDY: Wat was dat...?
- KAREL: (bekent) Onzen Theo.
- (Wendy schopt Stan onder z'n achterwerk, waardoor die de goudvis inslikt)
- STAN: (bang) Hij is naar binnen gezwommen...!
- WENDY: (in alle staten) En wat nu...?
- (Wendy en Karel houden Stan ondersteboven over de reling van de divan. Ze schudden met z'n lichaam)
- WENDY: Zit 'm al in uw maag?
- STAN: Nee, hij is mijn maag al voorbij..., hij zit precies al tegen mijne lever te stoten! (komt weer overeind)

- WENDY: Onzen Theo moet water hebben. Kom Stan, drink nu maar water, veel water...!
- STAN: Maar ik heb geen water.
- WENDY: (haalt de bloemen uit de bloemenvaas) Hier, helemaal leegdrinken...! (Stan drinkt en laat tussendoor boeren. Wendy roept bij de mond van Stan) Volhouden Theo, we komen eraan...!
- KAREL: Wat nu...?
- WENDY: Naar de kliniek?
- STAN: Nee, wat moet ik zeggen als ze daar in de kliniek ne röntgenfoto van maken? Ik zit met ne zwevende appendix die soms eens mee zijne staart slaat...?
- WENDY: (in paniek) Pa, doe iets...! Seffens is onzen Theo dood hé...!
- KAREL: Stan moet levertraan drinken, dan kan 'm die vis uitkotsen! (af naar de keuken)
- (Ondertussen schudt Wendy met het lichaam van Stan, daarna legt ze haar oor te luisteren tegen zijn buik. We horen op de achtergrond borrelend water)
- KAREL: (komt van de keuken met de levertraan, dan tot Stan) Hier, uitdrinken...!
- (Stan drinkt en spuwt de goudvis met veel moeite uit in z'n hand. Wendy zet de goudvis onmiddellijk terug in de bokaal)
- KAREL: (tot Stan) En hoe smaakte den Theo?
- STAN: Gelijk sardienekes. (peutert tussen z'n tanden) Daar zit precies nog een stukske van zijne staart tussen m'n tanden.
- WENDY: (dreigend) Als er nu nog ene... aan onzen Theo komt... dan verzuip ik die persoonlijk... in die bokaal...! (boos af naar de keuken)
- STAN: (klagend) Al wat we doen loopt verkeerd af. Heel mijn leven is dat al zo. Als kind luisteren in school of straf, bij het leger luisteren naar de commandant of straf, nu getrouwd en luisteren naar de vrouw of straf...!
- (De deurbel rinkelt. Karel af naar de hall. Hij keert weer met madam Seynave)
- SEYNAVE: Hier hangt precies een vreemd geurtje binnen!
- KAREL: Dat is maar een gedacht.
- SEYNAVE: Ik zal direct met de deur in huis vallen...., ik ben agente Seynave van "Lust for life". Dat is een project dat wij opgestart zijn ter bescherming van de verwaarloosde man.
- STAN: Dat is interessant.
- SEYNAVE: Iedereen kent wel iemand onder z'n vrienden die nog lager gevallen is dan de hond des huizes. Meestal worden die mannen depressief en na verloop van tijd treft men die aan, ofwel als bedelaar, ofwel in het gekkenhuis, ofwel in het mortuarium. En het zijn precies deze mannen die wij willen steunen met onze

actie. Gedaan met dat arrogant gedoe van vrouwen die hun echtgenoot gebruiken als slaafje.

STAN: Dat is op m'n lijf geschreven.

SEYNAVE: Voor duizend euro verandert deze cursus u van een behulpzame puppie in een levenslustige tijger...! Dus gedaan met onder de sloef te liggen bij de vrouwen. Alle macht aan de venten! Eerst de cursus leren, dan uitvoeren en dan evalueren. (overhandigt een Stan een brochure)

KAREL: Ik zal koffie halen voor u madam. (af naar de keuken)

STAN: Moet ge lang wachten op resultaat, madam?

SEYNAVE: Oh nee, dat is merkbaar vanaf de volgende dag. (heeft last van vliegen)

KAREL: (komt binnen met koffie voor Seynave) Alstublieft madam.

SEYNAVE: (tot Stan) Dan mag ik meneer hier al een contractje aanbieden? Hoe is de naam alstublieft?

STAN: Ik heet Peeters, maar op mijn werk noemt iedereen mij de "Neus".

SEYNAVE: Hoe zou dat komen! (presenteert contract) Dan moogt ge hier eens tekenen. (terwijl Stan ondertekent) Maar denk eraan, tekenen is betalen, hé meneer.

KAREL: Ik wil ook zo'n brochure.

STAN: Gij ligt toch niet onder de sloef bij uw Annemie?

KAREL: Nee, daarom wil ik het ook zo houden. (tot Seynave) Mijne naam is De Knuitter, maar iedereen noemt mij "Karel Kanon". (tekent ook het contract)

SEYNAVE: (met aandrang) Hier niks van tegen uw vrouwen zeggen hé...! Hoe minder zij weten, hoe beter! (drinkt van haar koffie) Ziezo, dat was het dan, heren. Ik wens u beiden nog een prettige namiddag. Laat u niet doen en ga er tegenin hé...! En bedankt hé. Ik weet de weg wel naar buiten, meneer Kanon. (af langs de hall)

KAREL: (bladert door zijn cursus). Die tweeduizend euro zijn wel rap verdiend.

STAN: Jaja, maar als wij er goed mee zijn dan is dat niks teveel. Ons Joske zal nogal ogen trekken. Gedaan met commanderen. En ze kan haar tuin zelf opkuisen...!

(Yvette daagt met haar zware brieventas op langs de keuken)

YVETTE: (lispelt) Dag meneer Karel. (ad Stan) En de Neus is hier niet weg te slagen zeker?

STAN: Waar bemoeit gij u mee?

YVETTE: Op uw gemak, hé vriend, of ik zal u eens nen slag geven van mijne kabas...!

KAREL: Ik zie precies dat ge dorst hebt?

- YVETTE: Ja, als ik spuw is 't alleen maar wind en moe dat ik ben, dat heeft gene naam.
(wordt geplaagd door vliegen)
- (Ondertussen schenkt Karel voor haar een borrel jenever uit)
- STAN: Hebt ge weer stukken aan uwen bromfiets?
- YVETTE: Ge gelooft het nooit. Nu heb ik diesel getankt in plaats van tweetakt-naft. Met als gevolg dat ik mijn bromfiets heel mijn rit weer kan pushen hé. (drinkt en presenteert haar lege borrel aan Karel die weer bijschenkt)
- KAREL: Nonkel Eduard heeft dat ook ooit eens aan de hand gehad en die zoog den diesel toen met zijne mond uit zijne naftbak.
- YVETTE: Die nonkel Eduard is precies wel ne speciale hé. Die wil ik wel eens zien in levende lijve.
- KAREL: Vraag maar aan ons Wendy om die tweetakt-naft uit uwen bromfiets te halen.
- STAN: (als Yvette haar tweede borrel weer in één teug leegdrinkt, zal de volgende momenten niet meer lispelen) Ze hadden beter in u wat diesel getankt.
- YVETTE: Meneer Karel, ik heb vijf brieven voor u. (gooit ze een voor een op tafel) Elentric, waterleiding, kabeltelevisie, telefoon en taks van den auto. 't Is de moeite vandaag. Allé, ik ben ermee weg. Sluukes hé.
- (Yvette wil er vandoor, maar ze zwaait met haar zware brieven tas het lege kopje van Seynave van tafel)
- KAREL: Opgepast hé!
- YVETTE: Sorry, meneer Karel. (af langs de keuken)
- STAN: Gij hebt toch gene Nonkel Eduard in de familie...?
- KAREL: Dat is ook zo, maar wat moet ge anders iedere dag zeggen tegen ne facteur die hier z'n borrels komt drinken? (haalt een vuil boekje uit het dressoir en geeft dat aan Stan) Haal daar de gsm-nummers eens uit van twee vrouwen. (af naar de keuken)
- (Stan bestudeert het vuil boekje)
- KAREL: (keert weer met een piccolobroodje en legt dat onder de piramide) Eens kijken of dit ook werkt.
- STAN: Wat moet ik met dat vuil boekje?
- KAREL: Stal, dat die test van morgen niet lukt, dan moet er nog verder getest worden hé. We moeten er zeker van zijn dat onze parfum-special een volwaardig product is.
- STAN: En met wie wilt gij dan nog gaan testen?
- KAREL: Ja, met wie...? Waar kunnen we twee willekeurige vrouwen vinden die dat willen doen? In dat boekje. Al de vrouwen die daarin staan die hebben geld nodig. Dus die willen zeker wat bijverdienen door eens efkes naar hier te komen om te testen.

- STAN: Gij zijt toch ne slimme mens, hé Karel. Elke dag nog verschiet ik van u. Van u hebben ze 't laatste nog niet gezien! Gij denkt nu eens verdorie aan alles hé.
- KAREL: (wijst in het boekje) Hier staan er twee in met hun gsm-nummer erbij. (leest) "Fauna en Flora. Wij zijn twee bereidwillige vrouwen die alles voor u willen doen". (tot Stan) Dat zijn ze die wij nodig hebben. Pakt uwe gsm en tik in. (terwijl Karel zijn tekst dicteert tikt Stan die in op z'n gsm) Beste Fauna en Flora, wij verwachten u... op 't einde van de week... tegen de middag... in Kerkstraat 10, te ... (NAAM VAN PLAATSELIJKE GEMEENTE) We zullen ervan genieten!...getekend Kanon & de Neus.
- STAN: (verstuurt het berichtje en legt zijn gsm daarna op het dressoir) Weet die Fanny wat ze hier morgen moet komen doen?
- KAREL: Nee, maar ik ga haar toch een beetje aanmoedigen. (tikt in op z'n gsm terwijl hij leest) Liefste Floske, voor morgen...gelieve u een beetje... sexy te kleden. Van uw Schetie.
- STAN: Ik ben toch eens echt benieuwd wat dat gaat worden.
- KAREL: Het wordt erop of eronder! Pas op, onderschat dat niet hé. Daar is maanden werk aan vooraf gegaan. (krijgt berichtje op zijn gsm) Hier is Fanny al terug. (leest op zijn gsm) Dat zal geen probleem zijn, Schetie. Groetjes Floske...!
- STAN: (speels tot Karel, ad fles jenever) Wilt gij ook nen borrel, Schetie?
- KAREL: Ja, doe 'm maar goed vol, Floske, haha...! (Karel en Stan toasten met binnenpretjes). Op de test van morgen..., santé...!

DERDE BEDRIJF

(VOLGENDE DAG – VOORMIDDAG)

(Karel komt gekleed in witte labo's van de berging. Hij ontdekt dat de piccolo van vorige dag onder de piramide nu veranderd is in een lange baget. Wendy komt van de keuken)

WENDY: Marcheert uwe piramide, Pa...?

KAREL: Amaai..., gisteren heb ik daar ne piccolo onder gelegd en kijk nu eens hoe groot die plots geworden is.

WENDY: Vergeet uw belofte niet, hé Pa.

KAREL: Neenee. Als dit lukt dan kennen we daar het einde niet van. En hoe is 't met u? Uw besluit staat nog altijd vast om over te lopen?

WENDY: Jaja. Ik heb alleen een beetje schrik dat het pijn gaat doen.

KAREL: Dat moet ge erbij nemen, hé Wendy. Als ge ècht iets wilt, dan moet ge daar voor gaan. Ge hebt toch een beetje van mijn karakter geërfd hé. Als nen De Knouter iets wilt, dan gaat hij door ne muur van beton.

WENDY: Ik ben er toch niet erg gerust in.

KAREL: We zullen eens ne chirurg naar hier laten komen waar ge fatsoenlijk kunt mee klappen over die transplantatie.

WENDY: Dat kost veel geld, hé Pa.

KAREL: Och manneke, geld is voor mij niet zo belangrijk. Als ge maar gelukkig wordt, de rest is bijzaak.

WENDY: (ontdekt de gsm van Stan op het dressoir) Van wie is deze gsm?

KAREL: Van Stan. Die is hij hier gisteren vergeten.

WENDY: Die Stan gaat zijne kop nog eens vergeten.

KAREL: Zolang het zijne neus maar niet is.

(Wendy af naar de slaapkamers. Yvette op van de keuken met haar zware brieventas)

YVETTE: (lispelt) Allé, hier zijn we weer. Dag meneer Karel. Alles goed vandaag?

KAREL: Opgepast met die kabas, hé Yvette...! En wat nieuws? (schenkt een borrel uit voor haar die ze direct met veel smaak leegdrinkt)

YVETTE: Suzan van de slachter is gescheiden, naar 't schijnt. Dat moest er seffens van komen hé, altijd dat gesmos met ander venten. Ik zal eens kijken of er post is voor u. (kijkt in haar brieventas) Nee, gene post vandaag voor meneer Karel.

KAREL: Waarom komt ge dan binnen?

- YVETTE: Om u dat te zeggen, anders blijft gij misschien zitten wachten. (Karel serveert een tweede borrel voor Yvette) Wendy niet thuis, meneer Karel? De motor van mijnen bromfiets is verzopen. Ik heb de gas te lang laten openstaan. Nu moet ik hem weer voortduwen. Misschien was ik toch beter mijnen toer blijven doen met de fiets.
- KAREL: Precies dat gij 't vandaag weer erg hebt aan uw tong?
- YVETTE: Ja. Wist gij als ons Ma mij naar den beenhouwer stuurt voor saucisse, spek en spiering, dat ik dan altijd twee borrels moet drinken of ik kan 't niet gezegd krijgen. Al sjans dat ik niet gere vlees eet. Ik heb meer smaak van goulashsoep en pizza en stoofvleessaus.
- KAREL: Volgens mij zit dat allemaal onder uw klak.
- YVETTE: (kijkt verbaasd onder haar pet) Onder mijn klak...?
- KAREL: Ik bedoel, tussen uw twee oren.
- YVETTE: Mijn oren...? Zeg niet dat ik flaporen heb hé, want dan durf ik straks helemaal niet meer buitenkomen. (drinkt haar tweede borrel leeg, zal de volgende momenten niet meer lispelen)
- KAREL: Weet gij al dat ons Wendy binnenkort ne jongen gaat worden?
- YVETTE: Natuurlijk. Heel de straat weet het al.
- KAREL: Nonkel Eduard kan daar niet mee lachen hé!
- YVETTE: Uwe nonkel Eduard is wel ne speciale hé. Wanneer komt die hier eens op bezoek? Met hem wil ik wel eens kennismaken. Volgens mij is dat nen hele slimme mens.
- KAREL: Het is straf...
- YVETTE: (onderbreekt ad bekijkt haar leeg borrelglas) ...nee, dat is niet straffer dan anders.
- KAREL: Ik bedoel, als gij twee borrels achterover kapt dat gij dan niet meer lispelt.
- YVETTE: Ne mens zit raar ineem, hé meneer Karel.
- KAREL: (roept Wendy aan de deur van de slaapkamers) Wendy, kunt gij den bromfiets van Yvette nog eens komen repareren?
- (Wendy komt van de slaapkamers)
- YVETTE: Ja Wendy, sorry maar mijne motor is verzopen. Kunt gij dat arrangeren?
- WENDY: Voor u doe ik toch alles, dat weet ge toch.
- YVETTE: Mercikes. Hoe moet ik u noemen als gij ne jongen zijt?
- WENDY: Oei..., daar heb ik nog niet over nagedacht.

YVETTE: En hebt ge al wat geoefend tegen dat ge ergens tegen nen boom moet gaan staan (plasgebaartje)? Ge weet toch hoe ge dat ding moet vasthouden?

WENDY: Ik heb ooit nog in de vismijn gewerkt om paling te kuisen, dus ik heb daar al wat ervaring mee. Gaan we naar uwen bromfiets kijken?

(Yvette zwaait haar zware brieven tas op haar rug en kiepert Karel bijna omver)

KAREL: Opgepast hé Yvette!

YVETTE: Sorry meneer Karel.

KAREL: Wendy, is ons Ma nog thuis?

WENDY: Die moest van u toch gaan winkelen met Joske.

KAREL: Jaja, maar zijn die al vertrokken?

WENDY: Nee.

(Yvette en Wendy af naar de keuken)

KAREL: (belt met zijn gsm) Spreek ik met de commercial manager van Proctor & Gambler NV? - - - Met Karel De Knuitier hier. Kunnen wij deze week eens afspreken over een eventuele aankoop van mijne parfum-special? - - - Ik had u dat toch al uitgelegd in nen brief. - - - Ja okee, mijn adres is Kerkstraat 10 in (PLAATSELIJKE GEMEENTE) (haakt in, wrijft tevreden in z'n handen, dan zingend) Dat ziet er goed uit...! (legt zijn gsm naast die van Stan op het dressoir, dan af langs de berging)

(Annemie en Joske, beiden flink opgetut, komen van de keuken met koffie en koekjes. Ze zijn reeds in gesprek)

ANNEMIE: ...Jamaar, en wie heeft die gekookte eieren dan gestolen?

JOSKE: Als ik dat eens wist. 26 van de 100 gekookte eieren zijn weg!

ANNEMIE: Zou iemand die hebben opgegeten?

JOSKE: Allé, wie steelt nu zoiets?

ANNEMIE: De Flappie?

JOSKE: Nee, die doet dat niet.

ANNEMIE: Toch Stan niet...?

JOSKE: Nee, want dan zou die momenteel héél ziek zijn.

ANNEMIE: Waarom moesten wij vandaag weer per se gaan winkelen van ons venten? Het lijkt alsof we het huis uit moeten.

JOSKE: (achterdochtig) Hier scheelt iets hé...!

ANNEMIE: Ja, hier zit duidelijk een geurtje aan...!

- JOSKE: (enthousiast) Ik heb deze nacht over die Solsleutel gedroomd. Ohlala..., ik heb sterrekes gezien. (minder enthousiast) Tot onze Stan mij deze morgen kwam wekken en zei dat den afloop van de wc verstopt zat. Die moet toch altijd roet in 't eten kunnen gooien hé.
- ANNEMIE: Zèg Joske, ik heb nog eens nagedacht over die afspraak met die Solsleutel...,
- JOSKE: Zouden we dat wel doen?
- ANNEMIE: Waarom niet?
- JOSKE: En als ons venten dat te weten komen?
- ANNEMIE: Wie zegt dat ons venten zoiets niet doen? Werken er geen vrouwelijke collega's op den bureau bij Stan?
- JOSKE: Natuurlijk.
- ANNEMIE: Hebt gij al eens controle gedaan? Dat wordt dan hoogtijd, Joske. Ik controleer regelmatig de gsm van Karel. Dat moet gij ook maar eens doen bij Stan.
- STAN: Stan zegt dat hij niks kent van gsm's.
- ANNEMIE: Tussen "zeggen" en "doen" zit een groot verschil...!
- JOSKE: Onze Stan kan zijne naam nog niet eens intikken op zijne gsm. Z'n vingers zijn te dik, zegt hij.
- ANNEMIE: Ge moet toch maar eens controle doen.
- JOSKE: Maar ik krijg de kans niet want hij heeft zijne gsm altijd op zak.
- ANNEMIE: Misschien 's nachts als hij slaapt.
- WENDY: (komt binnen van de keuken met opgestroopte mauwen) Ma, waar kan ik ergens een plastic darmke vinden? De moteur van de bromfiets van Yvette is verzopen.
- ANNEMIE: Kijk eens helemaal onderaan in de keukenschuif.
- WENDY: Waarom heeft de Flappie een jaske aan?
- JOSKE: Dat is tegen de kou, want hij is een beetje ziekskes.
(Ondertussen rinkelt de gsm van Stan op het dressoir)
- ANNEMIE: Wie zijne gsm is dat...?
- WENDY: Van Stan, die is hij hier gisteren vergeten. (af naar de keuken)
- JOSKE: (oogcontact met Annemie) Nu heb ik hem te stekken! (controleert de gsm van Stan) Hier heb ik het laatste berichtje dat hij verstuurd heeft... (leest af) Beste Fauna en Flora, wij verwachten u... op 't einde van de week... tegen de middag... in Kerkstraat 10, te ... (NAAM VAN PLAATSELIJKE GEMEENTE) We zullen

ervan genieten!...getekend Kanon & de Neus. (staart voor zich uit) Fauna en Flora...?? Nu gaat 'm al nen tuinarchitect laten komen om in zijnen tuin te werken.

ANNEMIE: Nee Joske, dat is niet om in de tuin te werken. Die moeten voor iets anders komen. (maakt een neukgebaartje) Verstaat gij dat niet...!

JOSKE: Denkt gij dat...? (met de hand voor haar mond) Ooooh...! 't Is niet waar hé...!

ANNEMIE: (bij controle van de gsm van Karel ontdekt ook zij een vreemd berichtje) Op de gsm van Karel staat er ook eentje. (leest) Liefste Floske, voor morgen...gelieve u een beetje... sexy te kleden. Van uw Schetie. (tot Joske) Ik denk dat we prijs hebben, Joske...! Ons venten bedriegen ons!

JOSKE: Dat Floske noemt uwe Karel "Schetie". Dat is wel schattig, vind ik.

ANNEMIE: Poeh..., zij moest eens weten hoeveel scheties hij laat in 't bed, dan zou ze wel anders piepen.

JOSKE: Mijne Stan komt met één vrouw nog niet toe, die moet er zelfs twee hebben.

ANNEMIE: Hier zit wel degelijk ne flinke geur aan hé...!

JOSKE: Die achterbakse venten...! En ik maar denken dat die Stan hard in de tuin aan 't werken is.

ANNEMIE: En ik maar denken dat onze Karel 's nachts hard werkt in zijne chalet.

JOSKE: Zijt gij wel zeker dat Karel daar alleen is in zijne chalet?

ANNEMIE: Als ons venten dat mogen, dan mogen wij dat ook.

JOSKE: Ja, en we gaan ze met tien tegelijk pakken!

ANNEMIE: We zullen al beginnen met ene, en als dat meevalt dan pakken we iedere dag nen andere!

JOSKE: Nu hebben ons venten iets in gang gestoken!

ANNEMIE: Daar gaat mijne Schetie nog spijt van krijgen!

(Joske legt de gsm van Stan terug op het dressoir. Annemie legt de gsm van Karel op tafel)

ANNEMIE: Hoe gaan we ons noemen voor die afspraak met die Solsleutel?

JOSKE: Gewoon zeker.

ANNEMIE: Nee, we gaan valse namen gebruiken. Dat doen ons venten ook. Wat denkt ge van Pascale en Daniëlle...?

JOSKE: Maar ons venten mogen ons niet betrappen, dan staan wij hen altijd een streep voor.

ANNEMIE: (hanteert haar gsm) Wàt moet ik schrijven naar die Solsleutel?

- JOSKE: (dicteert) U wordt morgen verwacht... in Kerkstraat 10. Brengt gij ook... uw dirigentenstokje mee? We staan open... voor een nieuw standje. Veel liefs van Pascale en Daniëlle.
- ANNEMIE: Voilà, 't is vertrokken. En waar 't gaat stoppen..., dat weten we nog niet!
- JOSKE: (als we op de achtergrond gejang van een hond horen) Annemie, mag onze Flappie nu eens niet efkes binnen in uw living? Hij heeft een vallingske gepakt, moet veel niezen en hij is héél triestig hé.
- ANNEMIE: Nee Joske, daar beginnen we niet mee.
- JOSKE: Ik zal eens iets nieuws kopen voor onze Flappie als we seffens gaan winkelen. En morgen mag hij mee naar de coiffeur. Hij mag een brushke laten zetten.
- ANNEMIE: Ik kijk al uit naar de komst van die Solsleutel.
- JOSKE: Er is nog één probleem, hoe kunnen we Karel het huis uit loodsen? Stel dat die hier binnenkomt als wij bezig zijn met die Solsleutel...?
- ANNEMIE: Misschien heeft Stan graag dat Karel hem wat gaat helpen in de tuin.
- (Het gesprek valt stil als Karel binnenkomt langs de berging. Hij is gekleed in z'n witte labojas)
- KAREL: Weet er iemand mijne gsm liggen?
- ANNEMIE: Hier. (geeft die aan Karel)
- KAREL: (achterdochtig) Wat doet GIJ mee MIJNE gsm...?
- ANNEMIE: Die lag hier op tafel.
- KAREL: Nee, die had ik op den dressoir gelegd. Gij moet daar afblijven, dat is privé...!!
- (Geheimzinnig oogcontact tussen Annemie en Joske)
- JOSKE: Karel, gij zijt toch ne goeie vriend van onze Stan hé?
- KAREL: Ja. Waarom?
- JOSKE: Zoudt gij die morgen willen gaan helpen in de tuin, want hij geraakt alleen niet door al dat werk?
- KAREL: Ik wil dat wel doen, maar Ik heb helaas nog veel werk te doen in mijne chalet.
- JOSKE: Jamaar, 't is maar voor enen dag.
- KAREL: Okee, dat wil ik wel doen.
- JOSKE: Dat is dan afgesproken.
- KAREL: (tot Annemie) Ik dacht dat gij ging winkelen.
- ANNEMIE: Ja direct.

- KAREL: Jamaar, vertrek nu maar. Seffens zijn de winkels dicht. (geeft Annemie nog wat geld) Hier..., koop u maar eens een schoon deux-pieceke.
- ANNEMIE: (verwonderd) Waar gaan we dat schrijven...!
- KAREL: En ge hebt tijd genoeg hé, ge moet niet te rap naar huis komen. Laat u maar eens goed gaan.
- JOSKE: Kunt gij ondertussen op onze Flappie passen terwijl wij winkelen zijn, want Stan heeft geen tijd als die in de tuin bezig is? Onze Flappie is in de keuken en mag niet naar buiten want hij is een beetje ziekskes.
- ANNEMIE: (veert recht) Gaan wij dan maar eens zien, Joske.?
- KAREL: Amuseer u.
- ANNEMIE: (tot Karel) Kruip vandaag maar eens op de zolder voor die kat van de buurvrouw. Die heeft heel de voorbije nacht weeral liggen miauwen.
- KAREL: Was dat die kat? Ik dacht dat GIJ dat waart, haha. Allé vertrek nu maar!
- (Annemie en Joske af langs de keuken)
- KAREL: (kijkt op z'n horloge, dan bij zichzelf) En waar blijft die Stan nu toch? Ge kunt er geen kerk op bouwen want dan valt ze om. (belt met z'n gsm, maar op het dressoir rinkelt de gsm van Stan, Karel neemt die op) Hallo...? - - - Met wie is 't...? (ontdekt dan pas dat hij met zichzelf aan 't bellen is en haakt in) Hoe is dat toch mogelijk...?
- STAN: (steekt z'n hoofd binnen aan de deur van de berging) Koekoek..., is de kust al vrij...?
- KAREL: (gaat aan de keukendeur kijken en opent dan deur van de berging) Ja, ze zijn vertrokken. Kom maar binnen.
- STAN: (komt binnen. Hij heeft zich gekleed in zijn lederhose met een Tiroler-hoedje) Wat vindt ge ervan...?
- KAREL: (ironisch) Ja, dat is wel erg sexy voor die test van seffens met Fanny!
- STAN: Ik ben vandaag niet in vorm om te testen. Mijnen buik rammelt als ne mortelmolen. Ik denk dat ik teveel eieren gegeten heb.
- KAREL: Hoeveel hebt ge er gegeten?
- STAN: 26...! Ik moet niks doen dan wind lossen.
- KAREL: Durf seffens gene wind lossen terwijl we aan die test bezig zijn, hé maat!
- STAN: Nee, ik zal nog méér krampen krijgen.
- KAREL: Hebt ge al wat gelezen in die brochure van Lust For Life?

- STAN: Ja, maar ik begrijp er geen bal van. Die methode van madam Seynave werkt niet bij mij. Maar ik ben wel m'n duizend euro kwijt! Hopelijk ontdekt ons Joske dat niet op ons bankrekening! Ik ben zelfs achteruit geboerd. Nu mag ik zelfs niet meer in m'n eigen bed slapen. De Flappie heeft mijn plaats ingenomen omdat die een vallingske heeft gepakt. Waar is die hond trouwens? Is die mee winkelen met die vrouwen?
- KAREL: Nee, de Flappie is In keuken. Willen we anders onze parfum-special eens uittesten op de Flappie...? Kom eens mee naar de keuken.
- STAN: Nee, ik ga niet mee want dan bijt die hond weer in mijn enkels.
- (Karel met flesje parfum af naar de keuken. Ondertussen staat Stan voor de spiegel, wil weer sneller zijn dan z'n spiegelbeeld, piepen en weer weg...)
- KAREL: (keert weer van de keuken) Als dat begint te werken dan remmelt die gegarandeerd de stijlen van de deur.
- STAN: Wat doet die baget onder de piramide...?
- KAREL: Dat was gisteren nog ne kleine piccolo. Ge moet niet vragen...!
- STAN: (enthousiast) ...Stinkend rijk gaan wij worden!
- KAREL: Maar nu begint het ernstige werk. Seffens de eerste fatsoenlijke test. (toont het flesje) Hier hebt ge het kostbaarste vocht ter wereld.
- STAN: Jamaar, werkt het...?
- KAREL: Ik heb er eens efkes aan geroken, toen heb ik het flesje dichtgedaan. Ik verloor mijn zelfbeheersing, ik was als een wild beest...!
- ANNEMIE: Dan had Annemie efkes sjans.
- KAREL: Nee, die was gelukkig niet thuis. En plots kreeg ik mijn bezinning terug. Het spul was uitgewerkt.
- STAN: Laat me dat flesje eens zien.
- KAREL: Ja, maar niet laten vallen hé! (geeft flesje aan Stan) Nu moet ik nog weten hoeveel ik moet gebruiken en daarvoor gaan we testen doen met u en met Fanny. We moeten weten wat er gebeurt als er een vrouw bij is.
- STAN: Wie weet nog over het bestaan van dit flesje?
- KAREL: Alleen Fanny weet waarmee ik bezig ben. Gij moogt u al gaan omkleden. Trek in de chalet maar ne witte labojas van mij aan.
- STAN: (af langs de berging, bij de deur enthousiast) ...In de pocket...!
- (Wendy en Yvette komen binnen van de keuken. Karel stopt het flesje snel in z'n zakken)
- WENDY: Zèg Pa, wat heeft die Flappie? Hij staat heel de tijd tegen mijn been te stoten. (we merken een verkleuring aan haar broekspijp)

- YVETTE: (vervolgt) ...en ook tegen mijne kabas.
- WENDY: Die hond is precies zot geworden...!
- KAREL: Dan zal hij z'n kuren weer hebben hé. Als 'm nog eens tegen uw been staat te stoten dan geeft ge hem maar ne goeie sjot met uwe schoen.
- YVETTE: Dat zullen we zeker doen, meneer Karel.
- WENDY: Ik heb Yvette beloofd dat zij op 't einde van de week eens mag meerijden op mijne Kawasaki.
- YVETTE: Ja, dat gaat nogal iets geven, vrees ik.
- WENDY: Iets drinken, Yvette?
- YVETTE: Ja natuurlijk. Een jeneverke alstublieft.
- KAREL: Jamaar, gij hebt vandaag al twee borrels gehad.
- YVETTE: Die zijn al lang uitgewerkt en als ik dan niet oppas dan begin ik terug te lispelen.
(Wendy schenkt uit voor Yvette. Ondertussen zet Karel een kleine kabouter onder de piramide)
- YVETTE: (ad piramide) Wat is dat voor een machien, meneer Karel?
- WENDY: Als ge wilt dat er iets groter wordt dan moet ge dat onder die piramide leggen.
- YVETTE: (drinkt) Ge hebt goeie jenever, meneer Karel.
- KAREL: Ja, die fles hebben we ooit eens gekregen van...
- YVETTE: (vervolgt) ...van nonkel Eduard.
- WENDY: (verwonderd tot Karel) Wie is nonkel Eduard...?
- KAREL: (ontwijkt onderwerp) Nog een jeneverke, Yvette?
- YVETTE: Kap maar in, brood kost ook geld. Niet waar, meneer Karel.
(Stan komt op van de berging in witte labojas, met blote benen, hoge schoenen en hoge Tiroler-kousen)
- WENDY: Is dat uwe nieuwe medewerker, Pa?
- KAREL: (tot Wendy en Yvette) Kunt gij ons nu efkes alleen laten? Wij gaan nog iets uittesten.
- WENDY: Kom Yvette.
(Wendy en Yvette af naar de keuken. Even later horen we gejangk van een hond op de achtergrond)

KAREL: Wat is dat...?

YVETTE: (komt van de keuken, ze mist één schoen) Ik ben ne schoen kwijt. Ik gaf die hond nen trek mee mijne schoen en toen is hij ermee gaan lopen...!

KAREL: Zeg maar dat ons Wendy dat oplost.

YVETTE: Okee meneer Karel, sluukes hé. (af langs de keuken)

KAREL: Ik heb al iemand van Proctor & Gambler NV uitgenodigd voor een eerste gesprek om het parfum op de markt te brengen. Als dat lukt dan zullen de eerste euro's al binnenkomen...!

(De deurbel rinkelt)

KAREL: Dat zal Fanny al zijn. (af langs hall)

(Stan staat voor de spiegel, wil weer sneller zijn dan z'n spiegelbeeld, piept even, dan weg, dan terug, dan weer weg...)

KAREL: (laat de beeldmooie Fanny binnen langs de hall, ze draagt een tas, dan liefjes) Dag Floske.

FANNY: Dag Schetie. (snuift) Wat stinkt hier...?

KAREL: (stil en boos tot Stan) Hebt gij u niet kunnen inhouden...?

STAN: Maar jawel.

FANNY: (heeft last van vliegen) Amaai, hier zitten veel vliegen binnen. Staat hier ergens een raam open?

KAREL: Fanny, zijt gij klaar voor de test?

FANNY: Ja natuurlijk. Kan ik mij hier ergens omkleden?

KAREL: Ga maar naar de berging.

(Fanny af naar de berging)

KAREL: (toont Stan enkele neusstoppers uit piepschuim) Dit moet gij seffens in uw neusgaten duwen. Dat houdt de moleculen buiten.

STAN: Gij denkt nu toch eens aan alles, hé Karel.

KAREL: Daarom ben ik ook in de scheikunde gegaan. (stopt de neusstoppers in Stan z'n neus. Maar die vliegen er telkens weer uit, dan mopperend) Hou die eens binnen hé...!

STAN: Ik mag toch nog in- en uitademen!

(Fanny weer op van de berging. Ze is gekleed in korte labojas en redelijk uitdagend)

- STAN: (als z'n oog op Fanny valt) Amaai..., ik begin nu al te zweten zèg...! Dat flesje hoeft voor mij al niet meer. Ik kom nu al onder stoom!
- KAREL: Kom, laten we aan de slag gaan. Fanny, gij gaat daar op die stoel zitten. Stan, gij gaat op zes meter afstand staan. (sprenkelt een kleine hoeveelheid van het flesje in de hals van Fanny) Stan, gij trekt seffens de stoppen uit uw neus en dan moogt ge langzaam naar Fanny toegaan. Ik wil allereerst weten wat het werkzame bereik is, dus op welke afstand Stan getroffen wordt door die reukmoleculen.
- STAN: Moet ik m'n kleren aanhouden...?
- KAREL: Ja, zoals nu.
- STAN: Ik loop dus naar Fanny toe en wat gebeurt er dan...?
- KAREL: Dat zullen we moeten afwachten. (met chronometer en notaboekje in de hand) Trek de stoppen nu maar uit uw neus...! START...!
- STAN: (stil tot Karel, ad Fanny) Kijk hoe die daar zit, met hare hele gemeenteraad bloot. Ik krijg precies al koorts! (huivert over heel z'n lichaam)
- KAREL: Gaan we nog beginnen, ja...?
(Stan begint te stappen, maar veel te snel en met teveel overgave)
- KAREL: Niet zo rap...! En ge moet gewoon doen.
- STAN: Wat is gewoon?
- KAREL: Gewoon stappen.
- STAN: Dat doe ik toch.
- KAREL: Neenee, gij moet stappen gelijk James Bond in zijne film! (geeft voorbeeldje) Ge moet langzaam stappen.
- STAN: Ik wist niet dat "gewoon stappen" zo moeilijk was.
- KAREL: Kom we gaan er aan beginnen. (zal elke meter in z'n notaboekje noteren) START...!
(Tijdens de test slaat Stan naar enkele vliegen)
- KAREL: (zuchtend) Wat is nu het belangrijkste die vliegen of die test...? Okee opnieuw...! START...!
(Stan begint er opnieuw aan. Als hij de twee meter-lijn passeert treft de geur van Fanny hem. Stan blijft stokstijf staan en maakt vreemde knorrende geluiden. Fanny wordt bijna gek van passie, ze kreunt...! Stan scheurt de labojas van z'n lijf en wil dan Fanny bespringen)
- KAREL: (roept luid) STOP...! (maar Stan negeert dat bevel) Ga weg van Fanny of ik nijp uw pijp dicht...! (maar Stan negeert hem straal. Karel sleurt Stan van Fanny af. Het spul lijkt plots uitgewerkt. Stan blijft in trance staan)

FANNY: Zit het er op?

KAREL: Ja, hij zat er bijna op.

FANNY: Ik bedoel..., is 't al gedaan?

KAREL: Ja. Bedankt voor uw medewerking, Fanny. Ge moogt u terug gaan omkleden.
(Fanny af naar de berging)

STAN: (ontwaakt als het ware) Waar ben ik...? Wat is er gebeurd...? Wat heb ik gedaan...? Waar is Fanny gebleven...?

KAREL: De test is voorbij.

STAN: En hoe is 't geweest?

KAREL: In één woord... Fan-tas-tisch...!

STAN: Kent nog iemand anders de formule van dat flesje?

KAREL: Nee.

STAN: En Fanny?

KAREL: Zij ook niet.

STAN: Hebt ge die formule ergens opgeschreven?

KAREL: Nee, da ga ik morgen doen.

STAN: Kunt ge mij van al uw uitvindingen een kopie geven?

KAREL: Natuurlijk. Stel u voor wat er zou gebeuren als men een menigte zou besproeien met dit flesje, mannen die hun potentie verloren hebben, mannen van 80 jaar en ouder...! Er zijn mogelijkheden bij de vleet. Spijtig dat Koning Bouwdewijn al dood is.

STAN: Hoeveel hebt ge van dat spul?

KAREL: Tien cc.

STAN: En hoeveel hebt ge daarjuist gebruikt?

KAREL: Maar één cc.

STAN: Dan wil ik wel een deel mee naar huis pakken.

KAREL: Nee, geen spellekes mee spelen. Dat is te gevaarlijk.

STAN: De helft is van mij, hé Karel. Vergeet onze overeenkomst niet hé. Weet ge nog..., DE NEUS & CO...?

FANNY: (op van de berging, is weer normaal gekleed) Moet er verder nog iets anders getest worden, Schetie?

- KAREL: Nee.
- FANNY: En dat flesje om nen dooie terug levend te maken?
- KAREL: (verwonderd) Hoe weet gij daarvan...?
- FANNY: Ik werk toch op uwen bureau als uw assistente.
- KAREL: Normaal weet niemand dat.
- FANNY: Ik ben dat verslag daarover ergens op uwen bureau tegengekomen.
- KAREL: Dan steekt ge dat morgen maar onmiddellijk achter slot en grendel.
- FANNY: Zit de formule daar ook bij?
- KAREL: Nee, die bewaar ik... (tikt tegen z'n hoofd) ...hier. En zeg tegen onze directeur dat ik nog minstens drie weken op ziekenkas blijf. Hier, dat is voor u. (stopt Fanny wat geld toe)
- FANNY: Merci Schetie. (wil Karel een kusje geven)
- KAREL: Hola, we hebben afgesproken dat we elkaar niet gingen kussen hé.
- FANNY: Maar Schetie, ik wacht al zolang op u.
- KAREL: Dan steekt het nu niet meer op die paar dagen.
- (Karel laat Fanny buiten via de hall. Ondertussen doet Stan weer de test voor de spiegel, piepend, weg en dan weer terug, en weer weg. Karel keert weer van de hall)
- STAN: Ik heb uwe labojas kapot gedaan.
- KAREL: Trek uw lederhose maar terug aan.
- STAN: Ik kan toch niet met mijn lederhose in mijnen tuin gaan werken.
- KAREL: A propos, over uwen tuin..., hebt gij aan Joske gevraagd of ik morgen bij u in de tuin wil komen werken?
- STAN: Ikke...? Maar nee.
- KAREL: Waarom stellen die vrouwen dat dan voor?
- STAN: Natuurlijk, zij willen ons het huis uit. Hier zit een geurtje aan, Karel...! Die vrouwen zijn iets van plan...!
- KAREL: (snuift) Potverdekke, nu ruik ik precies toch ook een stinkend putteke...!
- STAN: Ja, dat is niet moeilijk, mijn eieren zijn aan 't werken en ik heb juist wat stoom afgelaten langs achter...!

VIERDE BEDRIJF

(VOLGENDE DAG)

(Wendy verwisselt stiekem de kleine kabouter door een grote kabouter onder de piramide. Ze zet de kleine kabouter op tafel. Ze neemt de spiegel weg en hangt een lege schilderij in de plaats. Daarna nestelt ze zich met een weekblad in de divan. Postbode Yvette komt met haar zware brieventas op van de keuken. Vanaf hier tot aan het einde zal zij blijven lispelen want ze drinkt niet meer)

YVETTE: (lispelt) Dag Wendy (is vermoeid, droogt haar bezweet gelaat)

WENDY: Amaai, gij ziet er uit...! Wat is er aan de hand?

YVETTE: Platte band. Ik zweet mij nog aan 't eind. Mijn blouse is mestnat.

WENDY: Wat is dat met die bromfietsen van de Post de laatste tijd?

YVETTE: Het mag niks kosten hé. Kunt gij mijnen platte band repareren?

WENDY: Nee, maar gij kunt wel met mijne Kawasaki meerijden om de post rond te dragen. Gij hebt toch gene schrik op de Kawasaki?

YVETTE: Nee, als ik u mag vasthouden heb ik gene schrik.

WENDY: En waar gaat gij mij vasthouden?

YVETTE: Ik weet 't niet.

WENDY: Ik heb nochtans schoon dingen om aan vast te houden hé.

YVETTE: Ik heb die ook, maar die zijn niet zo kolossaal als die van u.

WENDY: Te groot is ook niet goed, daar krijgt ge 't van in uwe rug. Anders zou ik zeggen, houdt uwen boezem eens efkes onder de piramide van onze Pa hé.

YVETTE: Och, dat is allemaal superstitie.

WENDY: Gaan we vertrekken met de Kawasaki?

YVETTE: Ja, maar ge moogt niet te wild crossen hé.

WENDY: Waarom kijkt gij zo naar mij?

YVETTE: Soms twijfel ik aan u. Zijt gij feitelijk ne jongen of een meisje? Ik bedoel, in uw binnenste hé.

WENDY: Nu ben ik nog een meisje, maar binnenkort ne jongen.

YVETTE: Ik vind u een sympathieke.

WENDY: Ik u ook. Maar ge moet niet zoveel alcohol drinken op uwen toer, dat lispelen stoort mij niet. En ge moet u van het geroddel van ander mensen niks aantrekken.

YVETTE: Dat zegt ons Ma ook altijd. Maar ge zijt zoals ge zijt hé.

- WENDY: Okee, ze zijn weg? (en dan zwiert Yvette de zware brieven tas op haar rug waardoor ze de kleine kabouter van tafel kiepert) Pas op...! Voorzichtig zijn met die kabas...!
- YVETTE: Jaja. Maar die kabas is veel te zwaar.
- WENDY: Kom. (pakt de kleine kabouter mee en dan samen met Yvette af via de keuken)
- (Annemie en Joske komen van de slaapkamers. Ze stonden duidelijk aan de deur te luisteren. Ze zijn reeds verkleed in echte vampen, maar lijken toch een beetje belachelijk. Ze zijn niet geschminkt. Joske struikelt bijna over haar hoge hakken)
- JOSKE: Zijn ze weg...?
- ANNEMIE: Ja, de kust is vrij. Hoe zien we er uit...? (inspecteren elkaars outfit) Precies dat uw kleedje niet goed past.
- JOSKE: Natuurlijk, nu heb ik iets in reclame moeten kopen omdat ons bankrekening onder nul staat. Ik heb niet eens een nieuw pakske voor onze Flappie kunnen kopen.
- ANNEMIE: Van onze bankrekening is gisteren ook in ene keer duizend euro afgegaan zonder dat ik daar iets van afweet.
- JOSKE: Hoe kan dat...? Die venten zijn met iets bezig achter onze rug...!
- ANNEMIE: Wie zal het woord doen als Solsleutel seffens naar hier komt?
- JOSKE: Doe gij maar. Ik ben te nerveus. Ik heb al nen droge mond en ge moet mijn handen eens bekijken (toont haar trillende handen) Kunt ge geloven dat ik de eerste keer in mijn leven talonnekes draag! Kijk eens, staat mijnen decolleté ver genoeg open...?
- ANNEMIE: Jaja, maar ook niet te ver hé. Om ne vent op stang te jagen moet ge normaal beginnen en dan stukske voor stukske meer en meer laten zien. Na vijf minuten kunt ge die rond uwe vinger winden gelijk ne garendraad dan kunt ge daar alles mee doen. Die worden gelijk een lammeke.
- (De deurbel rinkelt)
- JOSKE: Oeioei..., daar is die Solsleutel al...!
- (De nervositeit neemt nog toe. Annemie krijgt nu de daver over heel haar hele lichaam)
- ANNEMIE: Ik kan het niet..., ik kan het niet...! (wil af naar de slaapkamers, maar wordt door Joske tegen gehouden)
- JOSKE: Jawel. Gij kunt dat wèl, Annemie...!
- (De deurbel rinkelt opnieuw)
- ANNEMIE: Nee, niet binnenlaten...!
- JOSKE: Jawel, wèl binnenlaten.

ANNEMIE: Wie gaat er opendoen?

JOSKE: Gij, want jij woont hier, tiens!

(Annemie haalt diep adem en dan af langs de hall. Joske zet zich reeds gereed in sexy pose op de divan. Annemie laat madam Seynave binnen. Joske schuift haar kleedje weer naar beneden als ze merkt dat het Solsleutel niet is)

SEYNAVE: Zijn de dames alleen thuis?

ANNEMIE: Jaja.

SEYNAVE: Okee, dan vallen we maar meteen met de deur in huis. Ik ben madam Seynave, agente van "Lust For Life". Dat is een project ter bescherming van de verwaarloosde vrouw.

JOSKE: Daar zijn wij bij.

SEYNAVE: Wat kunnen wij u aanbieden? Wel, deze cursus zal er voor zorgen dat het algemeen beeld van de vrouw in de huidige samenleving terug gerespecteerd wordt. Gedaan met die dominante venten die ons enkel gebruiken als keukenslaaf.

JOSKE: Wat wilt ge daarmee zeggen?

SEYNAVE: Wie draagt bij u thuis de broek, madam?

JOSKE: Ikke. Of denkt gij dat ik thuis in mijne blote flicker rondloop...?

ANNEMIE: (legt uit aan Joske) Madam Seynave bedoelt; wie dat er baas is bij u thuis.

JOSKE: Kom, vertel ons maar wat het kost.

SEYNAVE: Duizend euro voor deze cursus. Dat is spotgoedkoop, als ge al die dagen optelt dat ge verstoten wordt door uw eigen vent. Ik moet zeggen, voor de meeste vrouwen onder ons is dit een ware openbaring. Ge krijgt terug het gevoel dat ge "vrouw" zijt...! Ge bloeit terug open...!

ANNEMIE: Heeft madam zeer kortelings hier in de buurt nog iets verkocht aan twee venten?

SEYNAVE: Jaja, ik verkoop elke dag, madam. Dit is mijn enige kostwinning.

ANNEMIE: (stil tot Joske) Dat zijn ons venten...!

JOSKE: Daarom dat onze rekening onder nul stond!

ANNEMIE: (tot Seynave) Ik wil nu onmiddellijk kopen.

JOSKE: Ik ook.

ANNEMIE: Waarom? Gij ligt toch niet onder de sloef, want bij u is het uwe Stan die onder de sloef ligt.

JOSKE: Dan koop ik om het zo ook te houden.

SEYNAVE: Hier niks van tegen uw venten zeggen hé!

JOSKE: Natuurlijk niet, madam.

SEYNAVE: (snuift) Nu ruik ik precies weer iets!

ANNEMIE: "Weer..."? Zijt gij hier dan nogal eens geweest...?

SEYNAVE: (had zich bijna versproken) Neenee. (heeft last van vliegen) Hier zitten wel veel vliegen binnen hé.

JOSKE: Verkoopt gij ook iets tegen de vliegen misschien?

ANNEMIE: (stil tot Joske) Nee, ik heb een spuitbus in de keuken staan.

SEYNAVE: (presenteert hen het contract) Dan moogt ge hier allebei nog uw handtekening zetten. (terwijl Joske en Annemie het contract ondertekenen) Maar tekenen is betalen, hé dames! (tracht wat los te peuten over Karel bij Annemie) Welk werk doet uw man, madam?

ANNEMIE: Hij is scheikundige in een labo.

SEYNAVE: Dan zal hij wel veel geheimen hebben.

ANNEMIE: Ja natuurlijk.

SEYNAVE: En euh... waar verstopt hij zijn geheime formules allemaal?

ANNEMIE: Hier... en daar hé.

SEYNAVE: En waar bewaart hij z'n eindproducten?

ANNEMIE: In zijne chalet. Maar die is streng bewaakt. Als er ne vreemde binnenkomt dan ontploft er iets, zegt hij.

SEYNAVE: En waar is Karel nu mee bezig?

ANNEMIE: Hoe weet gij dat mijne vent "Karel" heet...?

SEYNAVE: (verzint snel) Och de meest intelligente mensen op aarde heten toch "Karel". Ge hebt Karel Napoleon, Karel Caesar, Karel Columbus, Karel Ambiorix, Karel Mozart,...

ANNEMIE: Waarom zijt gij zo geïnteresseerd in mijne vent, madam?

SEYNAVE: Omdat ik zelf ook ooit getrouwd ben geweest, maar mijne vent heeft mij verlaten omdat hij homo geworden is.

JOSKE: Ja, den ene gaat bij de biljartclub en den andere wordt homo, hé madam.

SEYNAVE: Goed. Dan ga ik er nu vandoor. Ik wil u allebei nog bedanken. En vergeet niet in uwe cursus te lezen hé. (roept) Alle macht aan de vrouwen...!

JOSKE: (enthousiast met gebald vuist) Shaka...!

(Annemie laat Seynave af langs hall en keert weer)

ANNEMIE: En nu komt le moment suprême...!

JOSKE: (plots) Oei..., Annemie..., wij zijn ons vergeten te schminken...!

(Annemie en Joske snel af via de slaapkamers. Wendy en Yvette op van de keuken. Wendy doet haar helm af. Yvette draagt de zware brieventas, lijkt helemaal uitgewaaid, pet achterstevoor, blouse uit de broek, haren door elkaar, etc...)

YVETTE: Amaai, zèg, uwe Kawasaki scheurde er nogal een gat vandoor.

WENDY: Ge waart precies toch niet gerust? Iets drinken, Yvette?

YVETTE: Ja een jeneverke alstublieft.

WENDY: Nee, gene jenever.

YVETTE: Jamaar, ik kan daar tegen zenne.

WENDY: Ik zal voor u eens ne koffie-verkeerd gaan maken in de keuken. (af naar de keuken)

(Yvette slentert door de kamer en bekijkt de piramide. Ze duwt haar boezem stiekem onder de piramide. De deurbel rinkelt)

YVETTE: (roept naar de keuken) Ik zal wel gaan opendoen. (af langs de hall)

(Yvette keert onmiddellijk weer met meneer Solsleutel. Aan z'n handelingen merken we duidelijk dat hij homo van het eerste uur is. Hij draagt een homohandtasje en heeft een fel gekleurd sjaaltje rond z'n nek)

YVETTE: Gij zijt nonkel Eduard zeker? (nog voor hij kan antwoorden) Jaja, dat had ik al direct gezien. Ne facteur sust ge zo maar niet in slaap hé. Ne facteur heeft veel mensenkennis, omdat hij veel onder de mensen komt. Dit huis is zowat het midden van mijnen toer. Hier slurp ik altijd mijn borrelke.

SOLSLEUTEL: (wil ook wel eens wat zeggen) Misschien...

YVETTE: (onderbreekt hem constant) ...ja, misschien wel twee borrelkes. Hier is de jenever hemels zalig.

SOLSLEUTEL: Waar euh...

YVETTE: (onderbreekt) ...zwaar...? Ja, mijne kabas is altijd even zwaar. En dat is slecht voor uwe rug hé. Allé, ik bedoel voor MIJNE rug. En dat is elke dag hé dat ik die verschillende keren op mijne rug moet zwieren. Ne facteur mag zijn brieventas NOOIT alleen achterlaten. (ad handtasje van Solsleutel) Uw saccocheke is niet zo zwaar zeker?

SOLSLEUTEL: Nee.

YVETTE: Komt gij hier dikwijls op bezoek?

SOLSLEUTEL: Wel euh...

YVETTE: (antwoordt maar zelf) ...Alleen als ge uitgenodigd wordt zeker. Ik ben wel een plezante hé. Wij lachen nogal wat af op de Post als wij ons brieven sorteren. En dan zingen wij altijd hé. Elke facteur heeft zo z'n eigen lijflied. Dat van mij is... (begint te zingen) ...Viva Bomma, pattaten met saucisse...

SOLSLEUTEL: Hebt gij iets aan uw tong? (wordt ondertussen geplaagd door enkele vervelende vliegen)

YVETTE: Ja, ik lispel. Als ik bijvoorbeeld iets moet zeggen met veel "ss-en" erin dan zwijg ik liever. Ofwel zeg ik het op een andere manier. Bijvoorbeeld; ge kunt ze kussen, dan zeg ik gewoon: "ge kunt den boom in hé". (als Solsleutel weer eens naar een vlieg slaat) Hebt gij ook last van vliegen hier? Ik zal ze seffens eens nen trek geven met mijne kabas. Wacht...! (zwaait brutaal met de zware brieventas in de nabijheid van Solsleutel)

SOLSLEUTEL: (verwijfd) Pas op voor mijn saccocheke hé...!

WENDY: (komt met een kopje koffie van de keuken) Alstublieft Yvette, hier is uwe koffie-verkeerd. (als haar oog op Solsleutel valt) Wie is dat...?

YVETTE: (ad Solsleutel) Dat is uwe Nonkel Eduard, die stond aan de voordeur en ik heb die maar binnen gelaten.

WENDY: Hoe...? Maar wij hebben gene nonkel Eduard.

YVETTE: (verwonderd) Maar uwe Pa zegt altijd...

WENDY: (onderbreekt) ...Van onze Pa moet ge alles niet geloven.

YVETTE: (ad Solsleutel) Wie is dat dan...?

WENDY: (fluisterend tot Yvette) Dat is de chirurg die mij gaat opereren. Onze Pa heeft die naar hier laten komen om met mij eens te babbelen over ...

YVETTE: (vervolgt) ...over het aanpassen van uw carrosserie!

WENDY: (plots vriendelijk tegen Solsleutel, schudt hem de hand) Dag meneer. Amaai gij hebt grote handen.

SOLSLEUTEL: Dat moet wel in mijne stiel hé.

WENDY: Ja. Zet u maar aan tafel dan kunnen we daar verder alles afhandelen

(Wendy, Solsleutel en Yvette zetten zich aan de tafel)

WENDY: Hebt gij geen documentatie bij of zoiets?

SOLSLEUTEL: Nee, alles zit in 't kopke.

WENDY: Hoe gaat dat in z'n werk als gij eraan begint?

SOLSLEUTEL: Dat ligt eraan welk standje dat ge wilt.

WENDY: Bij mij zal dat wel langs de voorkant gebeuren zeker?

SOLSLEUTEL: Mijn voorkeur gaat eerder uit naar de achterkant.

WENDY: Ja, voor mij is dat eender, als er op 't einde maar iets gebeurd is hé.

YVETTE: Gij hebt ne ferme stiel gekozen.

SOLSLEUTEL: Jaja, al die mensen om mij heen, dat doet me inderdaad wel iets.

WENDY: Staan daar mensen op te kijken?

SOLSLEUTEL: Soms wel hé.

WENDY: En naar wàt kijken die dan?

SOLSLEUTEL: Naar mijn stokje hé.

YVETTE: Werkt gij nog met een stokje...?

SOLSLEUTEL: Natuurlijk, zonder stokje gaat 't niet. Ik kan moeilijk alleen met mijn handen werken hé.

WENDY: (krijgt nu toch enige argwaan) Gij zijt toch gecontacteerd door mijne Pa?

SOLSLEUTEL: Waar zijn Pascale en Daniëlle?

WENDY: Ik denk niet dat gij zijt wie ik denk dat gij zijt. Gij zijt toch die chirurg...?

SOLSLEUTEL: Nee, helemaal niet. Ik ben Solsleutel.

WENDY: Nu weet ik 't, gij komt dat kastje plaatsen voor de kijkcijfers van den televisie.

SOLSLEUTEL: Ik heb met kijkcijfers niks te maken.

WENDY: Sorry meneer. (stil tot Wendy) Het zal wel een relatie zijn van onze Pa. (belt met haar gsm naar Karel) Pa, waar zit gij? - - - Kunt gij dringend naar hier komen, hier is volk voor u. - - - Ene meneer Solsleutel. Hij had met u een afspraak, zegt 'm.

SOLSLEUTEL: (vervolgt) En met de vriend ook.

WENDY: (vervolgt door haar gsm) ...En met uwe maat ook. - - - (tot Solsleutel) Onze Pa vraagt of dat is om iets nieuws uit te proberen?

SOLSLEUTEL: (enthousiast) Oh ja!

WENDY: (vervolgt door gsm) Ja, zegt 'm. Maak maar dat ge hier zijt. (haakt in, dan tot Solsleutel) Onze Pa doet alle testen in zijne chalet.

SOLSLEUTEL: Is uwe Pa al lang zó?

WENDY: Och, al 30 jaar. Maar ons Ma kan dat verdragen. Hij doet het altijd met zijne vaste vriend hé. En wij mogen daar niet binnen als zij bezig zijn.

SOLSLEUTEL: Ja, dat kan ik geloven.

YVETTE: En soms klettert het daar zenne...!

SOLSLEUTEL: (droogt z'n bezweet gelaat) Oh ja...? Dus uwe Pa is nogal dominant?

YVETTE: Amaai nogal niet... (met blik op de piramide) ...als die zijn machien bovenhaalt dan wordt alles groter! Niet waar, Wendy?

SOLSLEUTEL: Dan draagt hij toch van die speciale kleren?

WENDY: Jaja natuurlijk. Als er gesmost wordt dan moet ge wel speciaal kleren dragen, hé meneer, of ge hangt helemaal vol hé.

SOLSLEUTEL: (droogt weer z'n bezweet gelaat) Waar is 't toilet alstublieft?

WENDY: Daar in de berging, en dan direct rechts.

(Solsleutel af langs de berging)

YVETTE: Dat is precies ne rare karwats hé.

WENDY: Och Yvette, al de relaties van onze Pa zijn raar.

(Karel en Stan komen hijgend binnen via de berging. Stan draagt een plastic tas)

KAREL: (tot Wendy) Waar is die Engelse sleutel...?

WENDY: (verbetert) Solsleutel...!

YVETTE: (vervolgt) Die zit op de wc in de berging.

KAREL: Waar is ons Ma?

WENDY: Dat weet ik niet.

STAN: En ons Joske?

WENDY: Dat weet ik ook niet. (tot Yvette) Hebt gij goesting in een stuk lekkere pizza-bolognaise uit den diepvries?

YVETTE: Natuurlijk. Ik slaag niks af dan vliegen.

WENDY: Kom dan. (reeds af naar de keuken)

(Yvette zwaait haar zware brieventas op haar rug, tegen Stan, die krijgt draaistoornissen)

STAN: Opgepast met die kabas hé...!

YVETTE: Dan moet gij niet in mijne weg gaan staan! (haalt een brief uit haar brieventas) Daar is de post voor u, meneer Karel. Nen brief van... (leest) ...den taks van uwe Mitsubishi. En nu moet ik maken dat ik thuis ben want ons Ma heeft pensen met appelspijs gereed. En dat is steeds een succes hé.

- STAN: Ge hebt van Wendy genen borrel gekregen zeker?
- YVETTE: Hoe weet gij dat...?
- STAN: Ik hoor het aan uw tong.
- YVETTE: (bij de deur) De koetsier poetst de postkoets. En lach me maar uit, het kan me niks meer schelen. Sluukes hé. (af langs de keuken)
- STAN: (tot Karel) Wie is die Solsleutel?
- KAREL: Dat zal de commercial manager zijn van Proctor & Gambler NV. Die wil misschien ons product kopen. Ik zal het woord wel doen, hé Stan.
- STAN: Okee. (haalt een pruik uit z'n plastic tas) En waarom moest ik die pruik van ons Joske meebrengen?
- KAREL: Die moet ge opzetten als we onze parfum seffens gaan testen in het bijzijn van die Solsleutel van Proctor & Gambler NV. Die wilt dat natuurlijk eerst zien of dat het werkt, alvorens die overgaat tot de aankoop van ons product.
- STAN: Daar kan toch niks met die pruik gebeuren hé, want als ons Joske weet dat ik aan haar spullen zit, dan is 't kermis, hé Karel.
- KAREL: Maar nee, dat komt wel in orde.
- STAN: En die Solsleutel gaat mij toch niet..., allé ge weet wel hé?
- KAREL: Maar nee, dan zal ik hem wel tegenhouden.
- (Karel krijgt een sms-berichtje) Hier, een berichtje van Fanny. (leest voor) Liefste Schetie, ik denk heel de dag aan u, veel liefs van Floske.
- STAN: Die Fanny wilt precies met u een affaire beginnen.
- KAREL: Maar nee, dat is te gevaarlijk als ge gelukkig getrouwd zijt zoals ik. Vroeg of laat komt zoiets toch uit.
- STAN: Die Fanny moet het mij ook geen twee keer vragen zenne, of ik span mijn paard in de kar!
- KAREL: (ontdekt de grote kabouter onder zijn piramide) Kijk hier maar eens...! Wat is het leven toch schoon, hé Stan.
- STAN: Dat is maar zoals ge het bekijkt.
- KAREL: Hoe ver staan we nu? We hebben het flesje met die lokparfum..., we hebben onze piramide..., en dan hebben we nog een flesje dat mensen terug levend kan maken...! Het zou straf zijn als geen enkel van de drie zou lukken.
- STAN: Met kruiwagens gaan ze de euro's hier binnenschieten.
- KAREL: Dat flesje om nen dooie weer tot leven te wekken moet eerst nog uitvoerig getest worden hé. Ik moet ten slotte eerst nen dooie vinden eer we dat kunnen testen?

- STAN: Waar blijft die Solsleutel?
- KAREL: Ja, dat vraag ik mij ook af. (als Stan plots weer een poging doet tot jodelen) Nee, dat trekt nog altijd op niks.
- STAN: Hebt ge ook geen flesje om te leren jodelen?
- KAREL: Wanneer gingen Fauna en Flora uit dat vuil boekje komen om onze parfum te testen?
- STAN: Dat zal morgen zijn hé.
- KAREL: Ik hoop maar dat ons vrouwen dan juist niet thuis zijn.
- STAN: Geen probleem, die zullen we wel naar buiten werken. (richting deur berging) Die is daar een kinneke aan 't kopen zeker! Moet ik eens gaan kijken?
- KAREL: Nee, wacht maar. (we horen op achtergrond dat iemand het toilet doorchast) Daar zal 'm zijn. Zet uw pruik al maar op.
- (Stan zet de pruik op. Solsleutel komt van de berging. Handjes schudden)
- KAREL: Ne goeiendag, meneer. Ik ben Karel De Knuitar... (ad Stan) ...en dat is...
- STAN: (vervolgt) ...Stan, maar iedereen noemt mij de "Neus".
- SOLSLEUTEL: (ad neus van Stan) Amaai zèg, wat ne grote hebt gij eraan hangen...!
- KAREL: Dan kunnen we nu misschien eerst eens gaan testen.
- SOLSLEUTEL: Met wie...?
- KAREL: (wijst Stan aan) Met hem.
- SOLSLEUTEL: Is da ne vent?
- KAREL: Natuurlijk, maar hij moet voor u een vrouw voorstellen.
- SOLSLEUTEL: Jamaar ne vent is voor mij ook goed zenne.
- KAREL: Kom we gaan nu aan de test beginnen, over geld klappen we later wel.
- SOLSLEUTEL: Dus die test is dan gratis...?
- KAREL: De test wèl natuurlijk. Maar later is 't betalen hé.
- SOLSLEUTEL: Dat is niet erg als 't de moeite is.
- KAREL: Het is zeker de moeite. Zoiets hebt gij nog nooit gehad in uw leven!
- SOLSLEUTEL: Pas op hé, ik heb er al veel gehad, zenne meneer.
- KAREL: Dit moet helemaal nieuw zijn voor u.
- SOLSLEUTEL: (verwijfd) Oei..., ge doet me blozen.

KAREL: Seffens doet u dat nog veel méér dan blozen.

SOLSLEUTEL: En mag ik daarna U ook eens testen...?

KAREL: Als dat nog nodig is wel hé. Gij moogt nu op ne stoel gaan zitten op zes meter afstand.

SOLSLEUTEL: Moet ik al iets uittrekken?

KAREL: Nee, ge moet wachten tot ge iets voelt.

SOLSLEUTEL: Maar ik voel NU al iets.

KAREL: Ja, dat is straf spul hé. Is iedereen gereed...?

STAN: Niet te ver gaan, hé Karel!

KAREL: Houdt uwen teut gij...!

STAN: Jamaar, ik vertrouw het niet.

KAREL: Zwijgen, heb ik gezegd...!

SOLSLEUTEL: (ad Stan) Kan Pascale of Daniëlle zich eens omdraaien met zijn poepke naar mij alstublieft?

STAN: Ik heet Stan.

SOLSLEUTEL: Wie is dan Pascale en wie is Daniëlle...?

KAREL: Hier is gene Pascale...

STAN: (vervolgt) ...en ook geen Daniëlle.

SOLSLEUTEL: Hoe...? Ik had toch een afspraak met Pascale en Daniëlle.

KAREL: Zijt gij dan niet van Proctor & Gambler NV...?

SOLSLEUTEL: Nee helemaal niet.

KAREL: Waarom doen wij dan die test...?

STAN: Mag mijn pruik nog niet af, want dat het is er warm onder. (doet z'n pruik af)

(Karel en Stan laten zich uitgeblust op de divan vallen)

KAREL: We zijn in den aap gelogeed.

STAN: Wat komt die vent hier dan doen?

(Solsleutel wil er vandoor langs de hall. Nu komen Annemie en Joske plots op van de slaapkamers als echte vampen met overdreven veel schmink)

ANNEMIE: (met veel show tot Solsleutel die reeds bij de deur staat) Ta-ta-ràààà...!

- JOSKE: Héla..., wij zijn Pascale en Daniëlle...!
- (Als Karel en Stan de vrouwen merken duiken ze weg in de divan, de vrouwen merken hen niet)
- ANNEMIE: (tot Solsleutel bij de deur) Waar gaat gij naartoe...?
- JOSKE: (vervolgt) Eerst uw dirigentenstokje bovenhalen hé...! (Solsleutel bukt zich en wil z'n dirigentenstokje zijdelings uit z'n kous halen) Jamaar, ge moet uw schoenen nog niet uittrekken.
- (Solsleutel toont z'n dirigentenstokje en gaat er dan bliksemsnel vandoor langs de hall. Annemie en Joske blijven verweesd achter)
- ANNEMIE: Allé, nu vertrekt die al..., en we zijn nog niet eens begonnen.
- (Volgend gesprek tussen Stan en Karel verloopt fluisterend)
- KAREL: (stil tot Stan, ad vrouwen) Wie is dat...?
- STAN: Dat zijn Fauna en Flora, die twee vrouwen uit het vuil boekje.
- KAREL: Maar die zijn nen dag te vroeg...!
- STAN: (snuift) Ik herken precies hun geur.
- KAREL: Dat kan niet!
- STAN: Toch is 't zo. Mijne neus heeft mij nog nooit in de steek gelaten. Die Daniëlle gebruikt precies dezelfde parfum als ons Joske en Pascale gebruikt dezelfde als uw Annemie.
- KAREL: (aan de grond genageld) Dat zijn ONZE vrouwen die verkleed zijn begot...!
- STAN: (verbaasd) Annemie en ons Joske...?
- KAREL: Doe die pruik weg...!
- STAN: Naar waar?
- KAREL: Verstop die maar in de microgolf.
- (Karel en Stan komen nu overeind uit de divan, de vrouwen schrikken)
- JOSKE: (verwonderd) Stan...? Wat doet gij hier...?
- STAN: Ik ga efkes naar de keuken. (sluipt ondertussen stiekem met de pruik achter z'n rug naar de keuken)
- ANNEMIE: (verwonderd) Karel...? Wat doet gij hier...?
- JOSKE: Gij moest onze Stan toch gaan helpen in de tuin...?

- KAREL: Dus dat is de reden waarom ik per se het huis uit moest...! Ge had een afspraak met die Solsleutel...! Zie ze hier staan..., Pascale en Daniëlle begot...!
- (De vrouwen schamen zich. Stan komt terug van de keuken met de pruik achter z'n rug. Volgend gesprek tussen Stan en Karel verloopt weer fluisterend)
- STAN: (stil tot Karel) Die pruik gaat niet in de microgolf. Daar staat al ne pizza in.
- KAREL: Haal die pizza er dan uit en steek die pruik erin! Dat is toch niet moeilijk hé.
- (Stan weer af naar de keuken met pruik achter z'n rug)
- KAREL: (streng tot de vrouwen): Allé, ik wacht op uwen uitleg...!
- ANNEMIE: (moedeloos) 't Was zo eens iets anders hé.
- KAREL: Zijt gij niet meer content met uwen eigen vent? Dat ge u zo belachelijk moet verkleden...! Als er nog één zottin bij is dan kunt ge "Driekoningen" gaan zingen.
- JOSKE: Vreemdgaan is niet gemakkelijk. Ik snap niet hoe die vrouwen uit die boekjes dat doen!
- KAREL: Ge moest verlegen zijn, allebei...! En dat op uwe leeftijd nog.
- STAN: (komt ondertussen van de keuken, pept zich op, dan boos tot Joske) En gij moet mij nog eens ene keer commanderen, dan zult ge nogal ne post pakken.
- JOSKE: Sorry Stan. Maar 't ligt eigenlijk aan u.
- STAN: Hoort ge dat, nu heb ik 't nog gedaan ook! Ga eens krom staan!
- JOSKE: Waarom?
- STAN: Daar zit een vlieg op uw gat. (wil naar een vlieg op Joske slaan, maar hij bedenkt zich)
- JOSKE: (dreigend) Nu had gij sjans, se kameraad...!
- STAN: Héla, zijt maar kalm hé.
- KAREL: En nu...? Wat moeten wij nu met u gaan aanvangen? Moeten wij u allebei buiten stampen? Oh ja, natuurlijk. Waarom zoudt ge hier nog blijven als ge toch niet met ons content zijt.
- WENDY: (komt van de keuken met de geroosterde pruik, er komt nog rook uit) Ik heb de microgolf aangezet om een stuk pizza op te warmen en ik haal er dit uit...! Hoe kan dat en wat is dat voor iets...?
- JOSKE: (aarzelend) Dat is... dat is... dat is toch onze Flappie niet...? (in paniek) Waar is onze Flappie...? Oeioei...! Onze Flappie is geroosterd...!
- ANNEMIE: Hoe kan die hond nu in de microgolf kruipen?

- JOSKE: (in alle staten) Ocharme onze Flappie...! Ze streelt de pruik. Alleen zijne pels schiet er nog van over. (met veel medelijden tot pruik) Wat hebben de kwaai mensen met u gedaan, mijne jongen...?
- STAN: Hij zal nu wel genezen zijn van z'n valing.
- JOSKE: Ga weg, dierenbeul! Het is allemaal uw schuld! Maar dit zal u zwaar aangerekend worden. Gij gaat onze Flappie achterna...!
- STAN: Gaat gij mij vermoorden?
- JOSKE: (kordaat) Ja...! En niet gewoon met een mes of met een pistool, maar roosteren zoals gij met onze Flappie hebt gedaan...!
- STAN: Oeioei...!
- WENDY: (monstert Annemie en Joske) Amaai Ma, hoe ziet gij er uit! Zijt gij en Joske onder den trein gelopen?
- KAREL: Nee, uw Ma loopt liever naast de sporen in plaats van erop! Ze is helemaal ontspoord!
- STAN: (vervolgt ad Joske) En de blinkdoos ernaast ook.
(Op de achtergrond horen we plotseling geblaf van een hondje)
- JOSKE: (verbaasd) Wat is dat...? Is dat onze Flappie. Hoera, hij leeft nog...!
- WENDY: Uwe Flappie zat juist buiten op straat op nen andere hond te rijden.
- JOSKE: Allé, zoiets heeft hij nu nog nooit gedaan. Wie heeft hem dat geleerd? Gij Stan...? (af naar de keuken) Flappie, kom mijne jongen...!
- KAREL: (tot Wendy) Ons Ma vond het nodig om eens nen andere vent uit te nodigen.
- WENDY: Misschien heeft ze wel gelijk.
- KAREL: Pas op gij, hé snotneus!
- WENDY: (vervolgt) Een vrouw die verwaarloosd wordt heeft soms behoefte aan een troostende hand.
- ANNEMIE: Goed, ik beken dat ik in de fout ben gegaan en daarom vraag ik nu vergiffenis.
- KAREL: Daar antwoord ik niet op. Met u klap ik later nog wel. En trek die vulgaire kleren nu eerst maar uit!
(Annemie moedeloos af naar de slaapkamers)
- WENDY: Marcheert de piramide, Pa...?
- KAREL: Ja, het gaat de goeie richting uit.
- WENDY: Vergeet uw belofte niet, hé Pa.

- KAREL: Neenee.
- STAN: Wendy, luister eens efkes naar mij of er al wat verbetering in zit. (doet weer een mislukte poging tot jodelen) Nog niet goed zeker...?
- WENDY: Nee, trekt op niks.
- KAREL: (Karel haalt een sinaasappel uit de fruitschotel en legt die onder de piramide) Iedereen goed gezien...? Als deze test lukt dan nemen we contact op met het ministerie van Land- en Tuinbouw. Ze zullen nogal verschieten in Brussel. Den eerstvolgende Nobelprijs is voor DE NEUS & CO...!
- WENDY: En dan gaan wij ook eens klappen over de sollen, hé Pa.
- KAREL: Okee meisje. Of moet ik "jongen" zeggen...?
- WENDY: Zeg wat ge wilt, maar ge moet ons Ma beter gaan soigneren of ge zijt ze binnenkort voorgoed kwijt. En mij erbij als ge niet met geld over de brug komt om mijn operatie te betalen. (af naar de keuken)
- KAREL: Zo zetten die vrouwen mij het mes op de keel hé.
- STAN: Och Karel, ne vent wordt geboren als slaaf en zal sterven als slaaf. Maar dit had ik nooit verwacht van ons Joske.
- KAREL: En ik niet van ons Annemie.
- STAN: Ik heb u nog verwittigd dat die nieuwe buurman nen hevige rakker was hé. Maar nee, wij doen hier maar testen en testen en testen..., en langs den andere kant gaat er een vreemde mossel met ons vrouwen lopen.
- KAREL: Hier gaat die Solsleutel gegarandeerd nog voor boeten! Dat geef ik u op een briefke...!
- STAN: Ja, we gaan hem vermoorden!
- KAREL: En dan hebben we direct iemand om te testen of ons flesje, dat dooie mensen terug levend maakt, wel ècht werkt. (toont Stan waar dat flesje zit in het dressoir.) Als er met mij iets moest gebeuren..., hier zit dat flesje hé.
- STAN: En als die Solsleutel vermoord is dan zal hij niet veel meer met zijne sleutel kunnen rondgaan. (als Joske wenend van de keuken komt)
- STAN: Wat scheelt er nu weer?
- JOSKE: Onze Flappie gromt op mij.
- STAN: Natuurlijk, die herkent u zó niet in die stomme kleren. Die denkt dat gij Keetje Tippel zijt! Dan zou ik ook wel beginnen te grommen.
- JOSKE: Stan...? Kunt gij mij vergiffenis schenken?
- STAN: Waarom doet gij zoiets?
- JOSKE: Ik weet 't niet. Het was iets dat plots in ons opkwam.

STAN: Gij leest veel te veel van die roddelboekjes! Als ze me kwaad maken, dan ben ik kwaad hé! Hebt gij nog iets te zeggen misschien...? Trut...!

(Nu schrikt Karel zelfs van de opstandige Stan)

JOSKE: Nee! (rept met geen woord)

STAN: (fluisterend tot Karel) Dat komt uit dat boekje van madam Seynave. (vervolgt kwaad tot Joske) Op uw knieën...!

JOSKE: Denkt gij nu ècht dat ik helemaal zot ben!

STAN: Jamaar...!

JOSKE: (woedend) Maak me niet kwaad, hé Stan! Maak me niet kwaad hé...!

STAN: (staat nu plots recht voor het lege schilderij dat nu op de plaats van de spiegel hangt) Hier se, ik ben weg...! (maakt enkele bewegingen met z'n hoofd en armen, dan tot Joske) Ziet ge nu wel, Karel heeft gelijk. Ik ben helemaal weg...!

JOSKE: Hoe..., gij zijt weg...?

STAN: Ja, ik ben hier niet meer...!

JOSKE: Dat versta ik niet.

STAN: Ziet gij mij nog staan misschien?

JOSKE: Och zot.

STAN: Karel, ziet gij mij nog staan...?

KAREL: (met een zucht) Ja, spijtig genoeg wel!

STAN: Hoe kan dat...! Ik zie mezelf toch niet meer.

JOSKE: (tot Karel, ad Stan) Gij gaat mij toch niet vertellen dat die ze alle vijf nog heeft.

KAREL: Nee, nu begin ik toch ook te twijfelen...!

(Stan maakt ondertussen vreemde bewegingen voor het schilderij. Joske af langs de keuken, Karel af langs de berging)

VIJFDE BEDRIJF

(VOLGENDE DAG)

(Het lege schilderij is weer vervangen door de spiegel. De sinaasappel onder de piramide is vervangen door een grote pompoen. Joske zit zwijgzaam en nors in de divan. Stan en Karel zitten aan tafel. Er hangt duidelijk elektriciteit in de lucht)

STAN: (fluistert tot Karel, ad Joske) Ziet ge dat daar zitten...? Ik heb gene klank meer. Ze wilt niet meer klappen met mij.

KAREL: Bel haar eens met uwe gsm.

STAN: (belt naar Joske. Zij neemt op) Hallo...? (maar Joske haakt direct in als ze zijn stem hoort) Meer dan nen "hallo" krijg ik er niet uit.

KAREL: Stuur haar dan een berichtje.

STAN: (tikt in terwijl hij praat en verstuurt daarna) Hoe... gaat het... met u? (Joske leest het berichtje van Stan en stuurt hem een berichtje terug, Stan leest) Ge kunt de pot op...! (tot Karel) Jamaar, dat is zoal van gisteren hé.

KAREL: Vraag haar eens waarom ze niet meer met u wilt klappen.

(Stan stuurt Joske weer een berichtje. Joske stuurt berichtje terug)

STAN: (leest in houterig Engels) Fuck You...! (tot Karel) Wat wil dat zeggen?

KAREL: Dat 't er niet zo goed uitziet voor u!

ANNEMIE: (komt van de slaapkamers. Ze ziet er doodmoe uit, dan tot Joske) Ik heb heel de nacht geen oog dicht gedaan.

KAREL: (luid plagend) Ja, gisteren zagen ze er precies iets beter uit dan vandaag. (tot Annemie) Hebt ge al een aspirine gepakt? (maar Annemie antwoordt niet. Karel belt haar op met z'n gsm, maar ze neemt niet op. Als Karel plots boos op de tafel slaat schrikken de aanwezigen, dan furieus luid) En nu gaat dat hier binnen één twee drie uitgekapt worden of ik breek héél het kot af...! (plots wil iedereen gelijktijdig z'n mening geven, dan luid) Ieder op zijnen toer hé...!

STAN: (tot Joske) Ik wil weten waarom gij vreemd wilt gaan?

JOSKE: Omdat gij niks meer doet natuurlijk.

STAN: En waarom niet? Omdat gij een lelijke wrat op uw kont hebt staan en iedere keer als ik die van dichtbij zie dan is mijn goesting over...! (speelt ondertussen met de vliegenmepper)

KAREL: Om wratten te verwijderen heb ik ook een flesje.

ANNEMIE: Gedaan met uw flesjes. Het komt door uw flesjes dat wij hier nu allemaal ambras hebben!

STAN: (beleefd en vriendelijk) Joske...?

- JOSKE: Ja, wat is 't?
- STAN: Daar zit een vlieg op uwe kop! (hanteert de vliegenmepper) Wil ik die eens...
- JOSKE: (verwittigend) Durft niet hé...!
- STAN: Vegen we de spons erover of niet...?
- JOSKE: Daar is het al te laat voor. Solsleutel heeft mij vandaag al twee keer gebeld om te zeggen dat gij en Karel hem willen vermoorden!
- STAN: Dat is niet ècht hé, dat is maar om te lachen...!
- JOSKE: Oh nee...? Waarom is er dan deze morgen op hem geschoten met een jachtgeweer...? Hij durft niet meer buitenkomen want hij zegt dat er buiten twee kerels klaarstaan om hem te molesteren, ocharme.
- STAN: Ja, gij moet er nog medelijden mee hebben ook!
- ANNEMIE: Kom Joske, wij gaan naar de keuken want hier is geen vreugde meer te rapen.
(Annemie en Joske af naar de keuken. Joske steekt haar middelvinger nog op naar Stan, maar die doet hetzelfde gebaar en dat met twee middelvingers)
- KAREL: Hebt ge dat gehoord...? Ze weten het al van die Solsleutel. We moeten voorzichtiger te werk gaan. Als die Solsleutel naar de politie belt dan hangen we.
- STAN: We gaan vergif in z'n eten doen.
- KAREL: Te braaf, veel te braaf.
- STAN: We snijden z'n strot over.
- KAREL: Niet genoeg!
- STAN: Hebt gij een voorstel?
- KAREL: Ja, we gaan heel z'n huis laten ontploffen. Ik heb nog wat dynamiet in mijne chalet liggen. Hij moet eraan...!
(De deurbel rinkelt. Karel gaat openen via de hall en keert direct weer met de begrafenisondernemer. Die is helemaal in zwart gekleed en draagt een hoge zwarte hoed. Hij heeft een zenuwtrek, hij draait te pas en te onpas met z'n nek)
- BEGRAFENISONDERNEMER: Goeiemorgen. (plechtig) Begrafenissen Schillebeeckx groet u. (snuift naar de vier windstreken) Ik ruik hem al. (slaat naar enkele vliegen) En last van vliegen? Dat is een goei teken. Waar ligt den dooie ergens?
- KAREL: Hoe...? Hier is genen dooie...!
- BEGRAFENISONDERNEMER: Er is toch gebeld dat hier nen dooie is. Kerstraat 10, dat is toch hier hé.
- KAREL: Wie heeft u gebeld?

STAN: Ikke natuurlijk...! Omdat er toch iemand zijne geest ging geven, hé Karel. (tot begrafenisondernemer) Maar gij komt veel te vroeg. Den dooie is nog niet dood...!

BEGRAFENISONDERNEMER: Jamaar en nu...? Ik kan toch niet met lege handen terugkeren! Weet ge wat zone lege corbillard kost per kilometer?

KAREL: Evenveel als ne volle zeker.

BEGRAFENISONDERNEMER: Dit kunt ge niet maken. (kijkt op z'n horloge) Luister..., ik ga ondertussen hier in de buurt een broodje eten. Ik ben direct terug.

KAREL: Jamaar voor wie of voor wát...?

BEGRAFENISONDERNEMER: Ik WIL en ik ZAL iemand meenemen.

KAREL: Toch gene levende?

BEGRAFENISONDERNEMER: Nee, nen dooie.

STAN: Waar moeten wij dan die dooie halen...?

BEGRAFENISONDERNEMER: Dat is UW probleem, al kruipt ge zelf in mijne corbillard. Tot seffens. (plechtig) Begravenissen Schillebeeckx groet u. (af langs de hall)

KAREL: (tot Stan die z'n ogen teneergeslagen houdt) Gij se stom kieke...! Wat hebt gij toch aangevangen...!

STAN: Wij gingen Solsleutel toch vermoorden, hé Karel.

KAREL: Ja, maar stiekem. Dat mag niemand weten...!

STAN: Hebt ge gezien wat die begrafenisondernemer doet? (imiteert dezelfde zenuwtrek met z'n nek) Ik krijg dat precies ook al een beetje.

KAREL: Is 't nu gedaan...!

STAN: Jamaar, als ik daar lang naar kijk dan begint dat bij mij ook te kriebelen in mijne nek.

(De deurbel rinkelt. Karel gaat openen en laat een bange Solsleutel binnen)

STAN: (verbaasd) Durft gij hier nog komen...?

SOLSLEUTEL: (schichtig) Ik kom u mijn excuses aanbieden

STAN: (fluistert tot Karel) Hij MOET eraan...!

KAREL: (fluistert terug) Hou hem efkes bezig. Ik ben zo terug. (af langs de berging)

SOLSLEUTEL: Het was niet mijn bedoeling om gezinnen uit elkaar te rukken. Het berust allemaal op een misverstand.

STAN: Weet ge wat wij met u gaan doen? (maakt een horizontale streep onder z'n keel)

SOLSLEUTEL: (smekend) Maar ik ben nog veel te jong om nu al te sterven. En mijn orkest kan mij niet missen.

STAN: Wat hebt gij in ons vrouwen gezien?

SOLSLEUTEL: Dat was een gewoon afspraak tussen burens.

STAN: Ja, zo begint het meestal hé. En dan wilt gij ze nog met twee tegelijk pakken.

SOLSLEUTEL: Maar ik wil helemaal niks pakken..., allé toch uw vrouwen niet.

KAREL: (komt binnen van berging met een flesje chloroform, dan stil tot Stan) Zijt ge gereed...? (na bevestigen van Stan, roept) JA...!

(Stan en Karel overheersen Solsleutel door hem een prop met chloroform onder de neus te duwen. Solsleutel valt vrijwel onmiddellijk bewusteloos)

STAN: Eindelijk is 'm de pijp uit.

KAREL: Jamaar, die is niet dood hé, enkel bewusteloos.

STAN: Dat is spijtig. Hoe kunnen we hem dan nog vermoorden?

KAREL: Wij gaan niemand vermoorden, alleen maar bang maken. Kom, we leggen hem in mijne chalet, daar komt toch niemand.

(Karel en Stan slepen het levenloze lichaam van Solsleutel weg via de berging. Annemie en Joske komen van de keuken)

ANNEMIE: Tiens, hier is niemand...! De deurbel heeft toch twee keren gerinkeld, dacht ik.

JOSKE: En ik heb toch stemmen gehoord. Die venten zijn weer iets van plan hé...!

ANNEMIE: Kom, we gaan eens kijken in Karel zijne chalet. En we gaan deze keer langs den andere kant dan kunnen we hen misschien betrappen!

(Annemie en Joske af via de hall. Karel komt binnen van de berging en reinigt z'n handen in de bokaal van de goudvis. Hij zoekt iets in het dressoir. Fanny komt ondertussen stillletjes binnen langs de keuken)

FANNY: (plotseling) Dag Schetie...!

KAREL: (verbaasd) Fanny...? Wat komt gij hier doen...?

FANNY: Karel, ik hou van u. Dat weet ge toch. Kom, we moeten niet meer wachten nu. Het heeft al lang genoeg geduurd. Ik wil dat ge mij nu in uw armen neemt...! (komt dichterbij in passionele pose)

KAREL: (aarzelend) Maar euh... maar euh...

FANNY: (met uitgestoken hand) Kom we gaan samen naar boven en we duiken de koffer in...!

(Karel is even van slag, haalt het flesje parfum-special tevoorschijn en kapt het helemaal leeg over z'n hoofd, scheurt dan z'n hemd open, bruist, en stormt dan samen met Fanny in volle passie af naar de slaapkamers)

(Annemie, Joske en Stan slepen het levenloze lichaam van Solsleutel terug naar binnen langs de berging en leggen hem op de divan)

JOSKE: Ocharme die mens. Een moord..., dat is 't laatste waar ik aan dacht. We moeten naar de politie bellen.

STAN: Maar die is niet dood, die is alleen van zijne sol-sleutel gedraaid.

(Annemie ondertussen in snel tempo af naar de keuken)

JOSKE: Waarom doet gij en Karel zoiets...?

STAN: Om hem een lesje te leren.

JOSKE: Moet ge dan een onschuldig slachtoffer uitkiezen?

STAN: Onschuldig...? Ja, maak er nog maar nen heilige van ook. Straks wordt 'm nog verkozen tot paus van Rome.

(Annemie in snel tempo op van de keuken met een emmer water en een handdoek die men over het hoofd van Solsleutel legt. Men sproeit tussendoor enkele druppels water op de handdoek)

ANNEMIE: Hij zal zo rap boven water komen.

(Op de achtergrond horen we plots een luid ritmisch gepiep)

JOSKE: Luister eens...! Wat is dat...?

ANNEMIE: Dat is die kat van de buurvrouw die hier constant op de zolder zit.

STAN: Dat is toch maar een raar kat precies...!

JOSKE: Precies dat die de maat aan 't slagen is.

STAN: Dan zal het de kat van de Solsleutel wel zijn.

(Annemie en Joske ontfermen zich over Solsleutel)

STAN: (ontdekt het lege flesje parfum-special op het dressoir, dan bij zichzelf) Leeg...? Hoe kan dat...? (dan tot Annemie) Waar is Karel...?

ANNEMIE: Dat weet ik niet. Was die niet bij u in de chalet?

STAN: (nog steeds met het lege flesje in de hand) Dat kan ik geloven dat gij vannacht slecht geslapen hebt!

ANNEMIE: Wat bedoelt gij?

STAN: Dat weet gij goed genoeg! (zingt met neukgebaartje) Varen..., varen..., altijd maar varen...

- ANNEMIE: (als Fanny plots van de slaapkamers komt, verwonderd) Wat doet gij hier...?
- JOSKE: Wie is da...?
- STAN: Dat is Fanny, de assistente van Karel. Floske, zoals ze zeggen.
- ANNEMIE: (vervolgt tot Fanny) Wat doet gij op onze slaapkamers...?
- FANNY: Daar verschiet ge van hé.
(De deurbel rinkelt. Annemie af langs hall)
- JOSKE: (nog steeds water druppelend op het hoofd van Solsleutel, tot Stan) Pak eens over hé.
- STAN: (wimpelt het voorstel af) Daar denk ik nog niet aan...! Van mij mag die Solsleutel verzuipen in die emmer water.
(Annemie komt met madam Seynave binnen van de hall)
- SEYNAVE: Goeiendag allemaal.
- STAN: (veinst) Wie is dat...?
- JOSKE: (veinst) Euh..., dat weet ik niet. (tot Annemie) Kent gij haar...?
- ANNEMIE: (veinst ook) Nee, nooit gezien.
- STAN: Waarom laat ge haar dan binnen?
- SEYNAVE: Niemand kent mij en niemand heeft mij dus ooit gezien... (iets strenger) Jawel, iedereen hier kent mij wel van "Lust For Life", of zijt ge dat ondertussen al vergeten allemaal...? Ieder van u is bedankt voor z'n duizend euro!
- STAN: (dreigend) Op uw gemak gij hé...!
- FANNY: (tot Seynave) Dag Ma...! (geeft haar een kusje)
- STAN: (verbaasd) "Ma", zegt die...! (aan de grond genageld) Is dat uw moeder...? Nu begrijp ik er niks meer van.
- ANNEMIE: En ge komt hier allebei zomaar binnenvallen...? Den ene langs de slaapkamers en den andere langs de voordeur. Wat heeft dit allemaal te betekenen...? (dan kordaat) Buiten...! Allebei...! Of moet ik de politie bellen...?
- FANNY: Dat hebben we niet zo graag dat ge de politie belt, mevrouw.
- SEYNAVE: Ik durf u dat trouwens ook ten stelligste afraden!

(Seynave en Fanny halen elk een revolver boven en bedreigen de andere aanwezigen. Stan, Joske en Annemie deinzen achteruit)
- SEYNAVE: (dreigend, streng) Iedereen tegen de muur, of ik jaag een kogel door uwe kop...! Wij komen voor een flesje...!

- STAN: Hoe weet gij over het bestaan van ons flesje.? Hier zit precies een dik geurtje aan!
- SEYNAVE: Wààr is het flesje...?
- STAN: Ge komt te laat. Het flesje is leeg! Hier kijk maar...! (toont het lege flesje parfumspecial)
- FANNY: (bekent) Och manneke, dat spul werkt niet.
- STAN: En die test met u dan...?
- FANNY: Dat was allemaal gespeeld van mij.
- STAN: En die zware voorbije nacht van Annemie met Karel dan? Die moeten nogal gas gegeven hebben.
- ANNEMIE: Karel heeft mij vannacht niet aangeraakt. Hij is blijven slapen in zijne chalet.
- STAN: Van wat ziet gij er dan zo slecht uit?
- ANNEMIE: Dat ligt aan de muggen die binnenkomen langs een kapot vliegenraam.
- SEYNAVE: Wij komen voor iets anders.
- FANNY: (vervolgt) Voor het flesje dat dooie mensen terug levend maakt!
- JOSKE: Zèg hoeveel flesjes heeft Karel eigenlijk wel?
- SEYNAVE: (vervolgt) Het is precies met dat flesje waar ons Fanny en ik veel geld mee gaan verdienen. Héél veel geld...!
- FANNY: Er is reeds contract gelegd met hoge pieten uit Zuid-Korea. Als wij morgen niet leveren dan gaan wij er zelf aan, want dat zijn zware criminelen. Die kijken niet op een lijk meer of minder. Die knallen er gewoon uwe kop af...!
- SEYNAVE: (luid en streng) Voor de laatste keer..., waar is het procédé van dat flesje...?
- STAN: Dat weet alleen Karel..., en die is vermist!
- FANNY: Neenee, Karel is niet vermist, die ligt boven in bed... mordsdood...!
- ANNEMIE: (onthutst) Hebt gij mijne Karel vermoord...?
- FANNY: Ik...? Nee..., zijn hart heeft het begeven toen...
- ANNEMIE: (onderbreekt) ...toen wàt...?
- FANNY: (vervolgt) ...Toen dat bed begon te piepen...!
- ANNEMIE: (wenend) Mijn Karel... mijn arm Karel... Ik heb hem nog gezegd van niet zo hard te werken.
- FANNY: Het is niet gebeurd met het werken, mevrouw.

- ANNEMIE: (door haar tranen heen) Als Karel dood is dan zal het procédé voorgoed verdwijnen, want niemand buiten Karel kent de geheime formules?
- STAN: (met vingertje in de hoogte) Héla, den deze heeft die formule ook hé, ahaaa...!
- JOSKE: (pusht hem) Zwijg Stan, nu tekent ge uw eigen doodvonnis, want nu gaat gij er ook aan...! (zuchtend) Daar gaat ons reis naar Tirol...!
- STAN: (begrijpt z'n fout) Doeme toch hé...!
- FANNY: (zet haar revolver tegen de slaap van Stan) En wat is Stanneke zijne laatste wens...?
- STAN: (smekend) Ik zou nog eens gere willen jodelen...!
- JOSKE: (onderbreekt het gesprek) Zou ik efkes naar 't toilet mogen gaan alstublieft?
- SEYNAVE: (kordaat) Nee...!
- JOSKE: Jamaar, ik zit met hoge druk.
- SEYNAVE: (luid) Nee is nee..., of verstaat gij dat niet goed misschien...!
(De deurbel rinkelt. Seynave en Fanny stoppen hun revolvers weg)
- SEYNAVE: (tot Annemie) Verwacht gij iemand...?
- ANNEMIE: Nee...!
- FANNY: Ik zal wel gaan opendoen, Ma. (af langs de hall en keert direct weer met de begrafenisondernemer. Die draagt reeds een brancard binnen)
- BEGRAFENISONDERNEMER: (plechtig tot alle aanwezigen) Begrafenissen Schillebeeckx groet u. Iedereen gecondoleerd met den dooie. (schudt enkelen de hand)
- ANNEMIE: (verwonderd) Hoe weet gij da hier nen dooie is...?
- BEGRAFENISONDERNEMER: Daar is voor gebeld, tiens. (merkt nu het levenloze lichaam van Solsleutel in de divan) Den dooie ligt hier in de zetel, zie ik. (prevelt een onverstaanbaar gebedje in snel tempo) ...Amen...! (ad emmer) Wat zit er in die emmer?
- STAN: Wijwater.
- BEGRAFENISONDERNEMER: (geeft Solsleutel nog een kruisje met overvloedig water uit de emmer) Kan er iemand helpen om hem op de brancard te leggen?
- JOSKE: Héla, maar die is nog niet...(Stan duwt z'n hand voor de mond van Joske, dan tot Stan) Wat doet gij nu...?
- STAN: (fluistert) Ssst...! Zwijgen...! Het is die Solsleutel of wij...!

(Men legt het lichaam van Solsleutel op de brancard, maar al bij de deur naar de hall komt die plots weer bij bewustzijn)

SOLSLEUTEL: (springt van de brancard, en schreeuwt) Nee..., ik wil nog niet doodgaan...!
 (springt dan bij Stan in de armen en als die hem afstoot meent Solsleutel madam Seynave te herkennen, dan verbaasd) Frieda Seynave...? Wat doet gij hier...?
 (dan tot Fanny) Fanny...? En wat doet gij hier...? (stelt hen aan iedereen voor)
 Dat is mijn ex-vrouw en dat is onze dochter Fanny...!

SEYNAVE: Ja, na twee jaar huwelijk draaide meneer hier plots zijne kazak en koos dan voor een andere ploeg. (met enig sarcasme) Die venten toch, wat zijn ze toch plezant.

JOSKE: Dat moet ge mij niet meer vertellen. (ad Stan) Ik zit daar ook met iets op mijn kot.

STAN: Maar ik ben niet veranderd van ploeg, hé madammeke...!

(Seynave zet haar revolver tegen de slaap van een bange Solsleutel)

SOLSLEUTEL: (stijf van de schrik) Wat verlangt ge van mij...?

SEYNAVE: Dat ge hier onmiddellijk vertrekt en zeker niet naar de politie belt!

STAN: Laat 'm nu maar gaan.

SEYNAVE: Waarom?

STAN: Hij heeft al in z'n broek gedaan van de schrik, want ik riek 't...!

(Men laat Solsleutel gaan. Hij verlaat de kamer met z'n benen gespreid langs de hall)

BEGRAFENISONDERNEMER: (protesteert fel) Jamaar, daar moet iemand mee met mijne corbillard, hé mensen.

SEYNAVE: (als iedereen z'n mening geeft, plots en luid) Zwijgen iedereen of ik schiet...!

BEGRAFENISONDERNEMER: Oei, wat gaan we hier krijgen...! Zèg, maar die krijg ik allemaal niet in mijne corbillard hé!

STAN: We hebben al nen dooie.

BEGRAFENISONDERNEMER: Oh ja...? Waar is die dan...?

STAN: Die ligt boven op de slaapkamer.

BEGRAFENISONDERNEMER: Kan iemand mij helpen om die dooie van de slaapkamer te halen?

STAN: Ik zal wel helpen.

SEYNAVE: Fanny, gaat ook eens mee. En hou die mannen in de gaten want die met z'n lange neus vertrouw ik voor niks!

JOSKE: Ik ook niet, madam.

(Stan, Begrafenisondernemer en Fanny met brancard af naar de slaapkamers)

WENDY: (op van de keuken) Wat is hier allemaal gaande...?

- ANNEMIE: Och Wendy..., onze Pa is dood...!
- WENDY: Hoe...? Ge zwanst wel zekers.
- ANNEMIE: Nee Wendy, ik zwans niet. Hij ligt dood boven in z'n bed.
- JOSKE: Hij zal 't wel aan zijnen tikker gekregen hebben.
- SEYNAVE: (als Wendy naar de slaapkamer wil gaan wordt zij tegengehouden door Seynave met haar revolver) Hierblijven gij...! En ga maar bij die anderen staan.
- WENDY: (zet zich bij de rest van de slachtoffers) Worden wij overvallen of wàt...?
- YVETTE: (komt onverwachts op van de keuken met haar zware brieventas, lispelt) Is 't hier feest...? (zwaait toevallig met haar zware brieventas tegen het lichaam van Seynave en die valt dan bewusteloos neer) Oh sorry...!
- (Annemie en Joske duiken bliksemsnel en gelijktijdig op de revolver van Seynave)
- JOSKE: (scrimmage) Geef dat wapen maar aan mij, ik kan daar beter mee omgaan dan gij!
- ANNEMIE: Neenee Joske.
- JOSKE: Jawel Annemie.
- (In de schermutseling die volgt wordt er toevallig in het plafond geschoten. Een wolk kalk dwarrelt naar beneden. Behalve Yvette laten alle aanwezigen zich vallen of verschansen ze zich ergens achter)
- YVETTE: Als ze beginnen te schieten dan ben ik de pist in hé...!
- WENDY: Leeft iedereen nog...? (kijkt omhoog naar het gat in het plafond) Amaai, een ferm gat in 't plafond.
- YVETTE: (loert ook naar boven en lispelt) Daar is precies los door 't dak geschoten want ik zie 't zonneke al binnen schijnen.
- (Stan, Begrafenisondernemer en Fanny komen met de brancard, waarop Karels levenloze lichaam ligt, van de slaapkamers)
- BEGRAFENISONDERNEMER: (tot Wendy) Is er nog nen dooie bijgekomen...?
- WENDY: Nee, enkel een gat in 't plafond.
- BEGRAFENISONDERNEMER: Dat is spijtig.
- JOSKE: (ad lichaam van Karel) Is 'm dood..., Karel Kanon...?
- BEGRAFENISONDERNEMER: Ja, maar er zijn twee doden.
- JOSKE: Wie nog dan...??
- BEGRAFENISONDERNEMER: (tovert een kattenpels uit z'n hoge zwarte hoed tevoorschijn) Die dooie kat hebben we boven ook gevonden.

- ANNEMIE: Dat is die kat van de buurvrouw.
- JOSKE: (inspecteert de kattenpels) Zou ik daar geen schoon pelsen jaske kunnen van maken voor onze Flappie...?
- FANNY: (dreigend met haar revolver) Iedereen terug tegen de muur of ik schiet...!
(Fanny merkt niet dat Yvette achter haar staat)
- YVETTE: Moet ik daar ook gaan bijstaan?
- FANNY: Ja, gij ook...!
- YVETTE: Allé, daar komt schot in de zaak...! (als ze haar brieventas met een flinke zwaai op haar rug wil zwieren smakt ze toevallig ook Fanny bewusteloos tegen de grond)
Oh sorry...!
- WENDY: Goed gedaan, Yvetteke...!
- YVETTE: Dat is hier precies een serieuze zaak. Wat scheelt er allemaal...?
- STAN: Ge hebt juist twee gevaarlijke criminelen uitgeschakeld.
- YVETTE: Ikke...? Ge zwanst wel zekers...!
(Wendy en Annemie bekommeren zich om Karel op de brancard)
- YVETTE: (ad brancard) Meneer Karel ligt schoon hé. Precies dat hij nog gelachen heeft juist voor dat hij stierf.
- ANNEMIE: (tot Stan) Waar is dat flesje om dooie mensen terug levend te maken?
- STAN: (haalt het flesje uit het dressoir en geeft het aan Annemie) Hier...!
- BEGRAFENISONDERNEMER: (protesteert) Jamaar, nee hé mensen. Zo gaan we niet beginnen hé. Ik heb potverdekke nog maar pas een heel vracht doodskisten besteld in China. Wat moet ik daarmee gaan doen als de mensen niet meer doodgaan? Dan ga ik wel failliet hé! (tot Annemie) Heeft uwe vent ook iets uitgevonden dat andersom werkt? Dan krijgt hij van mij nog een procentje!
(Annemie duwt het flesje onder de neus van Karel waardoor die plots ontwaakt.
Algemene verontwaardiging)
- KAREL: (verwonderd om zoveel aanwezigheid) Hier is zoveel volk...?
- ANNEMIE: Och Karel, ge zijt juist terug levend geworden. Ge waart dood.
- KAREL: (bekent) Neenee, ik was niet dood! Maar ik heb wel lang mijnen adem moeten inhouden. En ik heb alles gehoord wat hier beneden gezegd is, omdat onze slaapkamer hier juist boven is.
- STAN: Dan hebt ge sjans dat ge niet geraakt zijt door dat schot in 't plafond.
- KAREL: IK heb sjans gehad..., maar ons waterbed is aan 't lekken...!

BEGRAFENISONDERNEMER: Jamaar, wie moet ik nu meenemen...?

STAN: (ad Seynave en Fanny) Daar liggen er nog twee op de grond.

BEGRAFENISONDERNEMER: Maar die zijn nog niet dood.

STAN: Dat weten ze toch zelf niet.

JOSKE: Onze Stan heeft een grote NEUS, de Solsleutel heeft grote HANDEN..., Yvette heeft ne grote KABAS..., (tot begrafenisondernemer) ...wat mankeert gij?

BEGRAFENISONDERNEMER: Ik heb ne grote... (kijkt naar z'n kruis) ... ik bedoel, ne grote hoed...!

STAN: (tot begrafenisondernemer) Wat hebt gij eigenlijk aan uwe nek? Is dat ne zenuwtrek of zoiets...?

BEGRAFENISONDERNEMER: Nee, ik draag een nieuw hemd en ik krijg het prijsticket in mijne colle er niet uit? (tot allen) Kan er mij iemand helpen met de brancard alstublieft?

(Wendy, Yvette en Begrafenisondernemer af langs de hall met de lichamen van Fanny en Seynave)

BEGRAFENISONDERNEMER: (nog bij de deur, plechtig) Begrafenissen Schillebeeckx groet u. (af)

KAREL: Die gaan ook lachen als die wakker worden in het mortuarium.

JOSKE: (tot Stan) Hey flapdrol, staat onzen tuin al proper...?

STAN: (tot Karel) Hoort ge dat? Al wat die madam Seynave vertelt in haar boekje voor die duizend euro, daar klopt niks van.

KAREL: Waarom is iedereen daar dan ingelopen?

ANNEMIE: (bekent) Joske en ik hebben haar ook duizend euro betaald voor die cursus.

(Wendy en Yvette weer op langs hall)

KAREL: (ontdekt dat de sinaasappel onder de piramide een pompoen is geworden) Kijk hier...! En zeg nu nog maar eens dat mijne piramide niet werkt...! Op enen dag...

WENDY: (onderbreekt) Pa...?

KAREL: (vervolgt) ...maak ik van ne kleine appelsien...

WENDY: (onderbreekt opnieuw en luider) Pa, luister eens naar mij...!

KAREL: (luistert niet en draaft maar door) ...ne pompoen van tien kilo...!

WENDY: (furieus luid) Gaat ge nu eindelijk eens naar mij luisteren, ja...? (bekent minder luid) Uwe piramide werkt niet.

KAREL: Wie zegt dat...?

- WENDY: IK heb al die spullen verwisseld onder uwe piramide.
- STAN: (voelt zich gefopt) Ik heb daar ook onder gezeten hé.
- JOSKE: Dat is uw eigen schuld. U kunnen ze ook eens alles wijsmaken.
- STAN: (staat even voor de spiegel en schrikt als hij z'n evenbeeld weer ziet) Oeioei, ik ben terug...!
- JOSKE: Wat zegt ge, Stan?
- STAN: Och niks, laat maar.
- WENDY: (bekent) IK heb die spiegel ook verwisseld, Stan.
- JOSKE: (tot Stan) Uw goedgelovigheid maakt van u ne snul...! Daarom geraakt gij niet verder in uw carrière en daarom zult gij héél uw leven blijven stempels zetten als ne gewone douanier.
- WENDY: (neemt het woord) En dan wil ik u nu mijn nieuw lief voorstellen..., Yvette...!
- KAREL: Dan krijgen we nog ne facteur in de familie.
- WENDY: Nee Pa, Yvette mag haar zware brieventas weggooien. Wij gaan samen een kippenslachterij opendoen.
- YVETTE: En mijne bromfiets smijt ik ook weg want voorts crossen we met onze Kawasaki.
- KAREL: En wat vindt gij van die operatie van ons Wendy?
- YVETTE: Dat hoeft niet voor mij, maar zij beslist.
- WENDY: (vervolgt) En dus heb ik lang overwogen en heel diep nagedacht en uiteindelijk besloten..., dat ik maar een meisje zal blijven.
- KAREL: Wendy kinneke, dat maakt ons Ma en mij héél blij. (omarmt Wendy). En ik beloof u dat ik wat meer tijd in u zal steken en wat minder in de proeven in mijne winkel.
- WENDY: Kom Yvette, wij gaan een toerke maken met de Kawasaki.
- YVETTE: (zwaait de zware brieventas op haar rug, tegen Karel waardoor die in de divan tuimelt) Sorry meneer Karel, dat deed ik nu niet expres.
- KAREL: Voorzichtig met die kabas, hé Yvette...!
- YVETTE: Dat zal niet meer nodig zijn, want seffens ga ik die kabas recht in 't kanaal smijten. Sluukes hé.
- (Wendy en Yvette met haar brieventas af langs de keuken)
- KAREL: Er is nog één ding wat ik niet begrijp... Waarom hebben ons vrouwen die Solsleutel naar hier laten komen?
- JOSKE: Wij hebben veel vrije tijd hé en dan zoekt ne mens al eens wat afleiding!

- STAN: Als gij toch zoveel vrije tijd hebt, waarom helpt ge mij dan niet in de tuin?
- JOSKE: Ziet ge nu een vrouw als ik al in de tuin werken? En dan met vuil handen naar de manicure gaan zeker. Stan, gij se stom konijn...!
- STAN: (tot Karel) Over konijnen gesproken..., ik heb u nen dag of acht geleden een dood konijn gegeven om op te eten. Hoe heeft dat konijn gesmaakt?
- KAREL: (herinnert zich plots iets) Potverdekke..., dat konijn ligt nog altijd in de berging. Dat was ik helemaal vergeten!
- ANNEMIE: Nu weten we wat hier de hele tijd al zo stinkt...
- JOSKE: (vervolgt)en ook vanwaar al die vliegen komen.
- KAREL: Daar zal inderdaad wel een geurtje aan zitten...!
(De deurbel rinkelt. Annemie af langs hall)
- STAN: Ik moet ook nog iets zeggen. (tot Joske) Ik heb voor u nog een verrassing! Wat is er vandaag, dag op dag, 20 jaar geleden gebeurd...?
- JOSKE: Toen zijn wij getrouwd en toen zijn wij naar Tirol op huwelijksreis geweest.
- STAN: Wel, wij gaan terug naar Tirol. Ik pak nog een week congé bij en wij zijn morgen de pist in.
- JOSKE: Maar Stanneke, ge maakt me zo blij. (omhelst Stan)
- STAN: Joske, opgepast voor mijne neus hé...!
- ANNEMIE: (keert weer van de hall) Er staan twee vrouwen aan de deur en ze vragen naar meneer KANON en de NEUS. Voor wat zou dat zijn...?
- STAN: (stil tot Karel) Dat zijn Fauna en Flora, die twee vrouwen uit dat vuil boekje...!
(Karel en Stan vluchten naar de keuken. Flappie gromt op de achtergrond. Stan en Karel keren onmiddellijk weer van de keuken)
- STAN: (mankend, vloekt alle duivels uit de hel) Godvermiljaarde hé...!
- KAREL: De Flappie heeft Stan weer in z'n enkels gebeten!
- STAN: (haalt fel uit naar Joske) Dat is uwen smerige hond weer hé..., en morgen hé..., morgen maak ik van hem saucisse...!
- JOSKE: Oh Ja...? Daar se...! (schopt Stan tegen z'n kruis)
- STAN: (jodelt het uit van de pijn, dan plots opgewekt) Hebt ge dat gehoord...? Ik kan jodelen hé...! Nu kunnen we vertrekken naar Tirol. Kom Joske...!
(Stan en Joske arm in arm af langs de keuken)

ANNEMIE: (legt haar arm liefjes om Karel) En ik zou graag hebben dat jij niet meer experimenteert in uwe winkel.

KAREL: Mijne winkel is mijn leven, hé Annemieke. Misschien kunt jij mijn assistente worden dan kunnen we samen nieuwe dingen gaan uitvinden.

ANNEMIE: (De vaste telefoon rinkelt, Annemie neemt op) Hallo! - - - (presenteert de hoorn aan Karel) Het is voor u. 't Is de winkel van die luchtverser.

KAREL: (neemt de hoorn over) Hallo. - - - Dat is ook goed op tijd dat ge mij terugbelt. We zijn al een week later! Op die tijd had dat ding al ontploft kunnen zijn...!

(Op de achtergrond horen we plots een zware ontploffing. Karel haakt de hoorn in en staart dan roerloos voor zich uit)

KAREL: (héél rustig tot Annemie, starend naar de vierde muur) Was dat... mijne chalet die..., die juist ontploft is?

ANNEMIE: Ja.

KAREL: Dat moet jij mijn assistente niet meer worden...!

(Karel holt als de bliksem af langs de berging)

DOEK